

A REFORMÁCIÓ HÍRNÖKE

XLVII. kötet

Külön kiadás

Gyakorlati kereszténység

Imanapi felolvasások

2006. december 1-10.

A Reformáció Hírnöke

a Hetednap Adventista Reformmozgalom általános gyülekezeti lapja

Tartalom

Vezércikk

Isten munkáját az Ő módszerével és dicsőségére végzik.

1. A részvételijes Megváltó

Mielőtt segítségére lehetnénk másoknak, nekünk magunknak van szükségünk segítségre, melyet egyedül Krisztus adhat.

2. Evangelizálás a szomszédságban

Hogyan vidíthatjuk fel a háztömböt, amelyben lakunk?

3. Az emberiség szenvedésének enyhítése

Az emberiség bánata csak mindig nagyobbodik. Hogyan segíthetünk?

4. Szánakozás a gyakorlatban

A szánakozás talál eszközöket, mások szenvedésének enyhítésére.

5. „Ezek közül a legkisebb”

Értékesek az Úr szemeiben azok a lelkek, akik felett mi gyakran átnézünk.

6. Az el nem értek elérése

A hármasszori üzenetnek világosan át kell járnia a földet.

7. Az áldásos időszak

A misszió erőfeszítések valóban megérik a fáradságot? Igen. Valóban.

Gyakorlati kereszténység

Ezen imahét folyamán a hívők az egész világon egy életfontosságú tárgyat fognak tanulmányozni: a gyakorlati kereszténységet. Miben nyilvánul az meg? Egyszerűen mondva, Jézus Krisztus tanításainak és életének megvalósítása a gyakorlatban. A fogalom magától értetődőnek látszik, de a valóságban mily ritkán nyilvánul meg! Sok gyülekezetet, Bibliát és hitvalló keresztényt lehet találni a világon. De hány ember valósítja meg a gyakorlatban Krisztus minden tanítását tökéletesen? Milyen lelkesítő kihívások és nagyobb lelki magaslatok állnak még előttünk, akik a „keresztény” nevet viseljük.

„Minden igaz keresztény feladata, hogy Krisztust képviselje, a világosságot visszatükrözze, felemelje az erkölcsi normákat és Istennek szentelt szavai, valamint befolyása által arra készítse a könnyelműt és a meggondolatlant, hogy Istenről és az örökkévalóságról gondolkodjék. A világ örömmel fordul el az örökkévalóság gondolatától, de ezt nem teheti meg mindaddig, amíg vannak olyanok, akik életükkel Krisztust mutatják be.”

Az örökkévaló evangéliumot a gyakorlatban kell hirdetnünk, és ha szükséges, akkor szavakban is.

„Az képesít bennünk et Krisztus hirdetésére, ha róla elmélkedünk, gyakoroljuk az Ő benne való hitünket, és ha magunk tapasztaljuk megmentő kegyelmét. Ha tőle tanulunk, ő lesz a beszédtemánk. A szívünk oltárán égő szeretete érinteni fogja az emberek szívét. Akkor majd nem hideg, élettelen elméletként hirdetjük az igazságot, hanem a Lélek megnyilvánulásában.”²

Ezen csodálatos céllal gondolatainkban, gondolkodjunk ezeken a felolvasásokon, és osszuk meg a magányos hívőkkel is. December 9-ét, szombatot, a böjt és ima napjául határoztuk meg. Vasárnap, december 10-én a külön áldozatot gyűjtsük össze, ami a missziómunkát fogja elősegíteni az új területeken, az egész világon.

Az Úr használja fel ezt a szent alkalmat, hogy közülünk mindenkit egy magasabb szintre segítsen a teljes szívvel végzett szolgálatban.

Idézetek:

¹ Szemelvények 1. kötet 125.

² Bizonyágtételek 5. kötet 158.

Kiadja a:

**Hetednap Adventista Reformmozgalom
Magyarországi Területe**

Isten munkáját az Ő módszerével és dicsőségére végzik

Egy házaspár mikor Ázsiába látogatott, látott egy apát és az ő fiát, ahogy a rizsföldön dolgoztak. Az öregember a nehéz ekét tartotta, amikor a fiú húzni segítette azt. „Feltételezem, hogy nagyon szegények lehetnek”, mondta az az ember a misszionáriusnak, aki a házaspár vezetője és tolmácsa volt. „Igen” felelte a misszionárius. „Amikor az imaházat építették, vágyott valamit adni arra, de nem volt pénzüik. Ezért eladták az ökrüket és pénzüket az imaház céljára adták. Ezen a tavaszon ők maguk húzzák az ekét.” Egy hosszú csend után az asszony azt mondta: „Ez egy valódi áldozat volt.” A misszionárius azt felelte: „Ők nem nevezik ezt áldozatnak. Ők igen hálásak, hogy volt egy ökrük, amit eladhattak. Adni Istennek nem áldozat, hanem kötelesség.”

Indiában van egy mondás: „Ha azt adod, amire nincs szükséged, az nem adomány.” Kínában egy másik mondás van: „Csontot adni a kutyának, nem jótékonyosság. Jótékonyosság az, hogy megosztod a csontot a kutyával, mikor éppen olyan éhes vagy, mint a kutya.” Ezek a mondások pontosan meghatározzák azt a gyakorlati vallást, amelyet Krisztus tanított az Ő életében és tanításaiban.

Krisztus megbíz bennünket, hogy menjünk el az emberekhez és tanítsuk nekik Isten szeretetét. „Csak Krisztus módszerével lehet igazán az emberekhez férközni. A Megváltó az emberek közé vegyült. Javukat akarta. Együttérzést tanúsított irántuk, megnyerte bizalmukat. Azután így szólt hozzájuk: 'Kövessetek engem!'”¹

Mi volt Krisztus módszere? Kielégítette a nép szükségletét, és azok aztán követték őt. Idézünk néhány példát a sok közül, amelyeket Jézus hagyott ránk.

Máté evangéliuma 20. fejezetében le van írva a két vak ember esete. Mire volt szükségük? Látásra. Mielőtt lelkileg láthattak volna, előbb múltbeli szükségletüket kellett kielégíteni. Jézus

nem mondta nekik, hogy „becsüljék le” azt. Ha azt mondta volna, akkor elfelejtkeztek volna Jézusról, és életük további részét részvétek fogadásával töltötték volna el. Nekünk nem lehet olyan hitünk, mellyel meggyógyíthatunk egy vak embert, de bizonyosan nagyobb szolgálatot tehetünk annál, mint csupán részvéteket nyilvánítsunk ki.

János evangéliuma leír egy asszonyt, akit házasságtörésben kaptak tetten. Annak megbocsátásra, védelemre és elfogadásra volt szüksége. Jézus nem mutathatott számára egy jobb utat, míg nem nyerte meg bizalmát és szeretetét. Isten nem rendőröknek hívott el bennünket, hanem, hogy mindenkit szeressünk. Meg van annak az ideje, hogy a bűnt a maga igazi nevével nevezzék, de csak miután a bűnöst feltétel nélkül szeretették!

János evangéliuma 3. fejezete Nikodémust mutatja be, amikor Jézussal találkozik. Mire volt neki szüksége? Lelki tanácsadóra, valakire, aki az ő szívéhez tud szólni, hogy újonnan kell születnie. Jézus szeretettel megnyitotta az ő értelmét és szívét, és megnyerte követőjének.

Lukács evangéliuma bemutatja a farizeusok egy csoportját, akiknek betekintésre volt szükségük saját indítóokaikba, mivel „szentebb vagyok nálad”-ként tartották magukat. Jézus rámutatott előtük ezekre a dolgokra azáltal, hogy segítségül szolgált a megszáradt kezű embernek. Ők büszkeségükben úgy döntöttek, hogy nem követik Jézust. Napjainkban is sokan, ha elvetik tekintélyüket vagy kedvenc elképzeléseiket, inkább büszkeségüknek engednek, mintsem Jézust kövessék.

Márk evangéliuma 6. része beszámol az 5000 megvendégeléséről. Mire volt szükségük? Az azon múlik, hogy mikor teszik fel a kérdést. Először, Jézus tanításainak hallgatására volt szükségük. Azért voltak ott. De ahogy az idő múlt, szükségletük megváltozott. Tanítás utáni szükségük, táplálék utáni

szükségre változott. Jézus kielégítette e szükségletüket, oly módon, hogy ismét kielégíthette tanítás utáni szükségletüket. Az embereknek meg kell változni. Nekünk folytonosan találkozniuk kell velük, és folyton vonzanunk kell őket Jézushoz. Jézus tanítványait éppen erre tanította. „És valamely városba bementek, gyógyítsátok a betegeket, a kik ott lesznek, és mondjátok nekik: Elközelített hozzátok az Isten országa.” (Luk. 10: 8. 9)

Figyeljétek meg, mit mondott Jézus: „Először gyógyítsátok, és azután beszéljétek Istenről”. Elégítsétek ki szükségleteiket, és azután adjátok elő nekik a legnagyobb szükségletükre vonatkozó feleletet.

Visszaemlékezem Luther Márton szavaira: „Megpróbáltam a dolgokat a magam kezében tartani, és mindet elveszítettem, de amiket Isten kezébe helyeztem, még megvannak.”

Úgy add adományodat, hogy amíg élsz, tudd, mire használják fel. Isten aszerint ítéli meg adományunkat, hogy mit kapunk.

„Ha gazdagság jutott osztályrészedül; Nem számít, mit teszel a milliókkal, Hanem mit teszel a jelenben kapott forintokkal és a fillérekkel.”

A gyakorlati kereszténység az, amire a világnak szüksége van: „Isten akaratának kinyilvánítása szóban és tettben, ez a gyakorlati kereszténység.”² Ha az emberek tudják, hogy őszinték vagyunk, ha tudják, hogy valóban törődünk velük, ha kielégítjük szükségletüket, csak akkor hívhatjuk őket Jézushoz. Hogy megismerjük szükségleteiket, ismernünk kell azokat az embereket. S ha Isten munkáját Isten módján végzik Isten dicsőségére, az sohasem fogja nélkülözni Isten utánpótlását.

Idézetek:

¹ *A Nagy Orvos lábnyomán 91.*

² *The Upward Look, p. 184.*

A részvételijes Megváltó

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, megterhelgettetek és én megnyugosztlak titeket” (Máté 11: 28).

ÖSSZEÁLLÍTVÁ: E. G. WHITE TESTVÉRNŐ ÍRÁSAIBÓL

Ő magára veszi terheinket és bűneinket.

Jézus meghívja a megfáradtatokat, hogy jöjjenek hozzá megnyugvásért: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Máté 11: 28-30)

Sokan, akik hallják ezt a meghívást, nyugalomra vágnak, de mégis, ahogy a röögös úton haladnak tova, szorosan szívükhöz szorítják terheiket. Jézus szereti őket, és vágyik terheiket hordozni, de őket is az ő erős szerető karjaiban. Meghívja őket, hogy helyezék nehéz terheiket Ő reá. Ő eltávolítaná félelmeiket és bizonytalanságukat, amik megfosztják őket békéjüktől és nyugalomuktól, de nekik Hozzá kell jönniük, és mondák el neki szívük titkos bánatát. Iránta tanúsított szeretetük bizonyítékául bizalmukat várja. Jézus a gazdagok által adományozható összes gazdagság helyett, szívesebben fogadja ajándékkul az alázatos, bízó szívet. Hírnökein keresztül hív, hogy magukat adják ajándékkul Neki. Csak azzal az egyszerűséggel és bizalommal jöjjenek Hozzá, amellyel egy kis gyermek jön szüleihez, és az Ő kezének isteni

érintése meg fogja szabadítani terhüktől.

Ne feledjük el, hogy Krisztus az út, az igazság és az élet. A könnyörületes Megváltó mindenkit hív, hogy jöjjön Hozzá. Higgjunk a mi Urunk szavaiban, és ne tegyük a hozzá vezető utat oly terhessé. Ne utazzunk zúgolódva, kételkedve, sötét sejtelmekkel telve, sóhajtozva azon az értékes úton, mely az Úr megváltottai számára készített, mintha az kényszerített, kellemetlen, megerőltető feladat lenne. Krisztus útjai számunkra az öröm útja, és minden Ő ösvénye békesség. Ha röögös utakat készítettünk lábaink számára, és a gond nehéz terheit vettük magunkra, kincseket halmoztunk fel a földön, akkor most változzunk meg, és azon az úton haladjunk, melyet készített nekünk. Nem

vagyunk mindig készek mindig átadni terhünket Jézusnak. Bajainkat némelykor emberi füleknek mondjuk el, és azoknak mondjuk el megpróbáltatásainkat, akik nem tudnak nekünk segíteni. Elhanyagoljuk mindazt Jézusra bízni, hogy változtassa bánatos utunkat az öröm és békesség útjává. Önmegtágadó, önfeláldozó szeretet dicsóíti meg és nyújt győzelmet a keresztnek.

Jézus vonzza magához az embereket. Telve van szeretettel, irgalommal és részvétellel. Felajánlja, hogy barátunk lesz, velünk jár az élet egész röögös útján. Azt mondja neked, Én vagyok az Úr, a te Istened; járj én velem, és a te útadat világossággal fogom beragyogni...

Krisztus meghívása számunkra meghívás a békesség és a nyugalom életére - a szabadság és a szeretet életére, és gazdag örökségre a jövő, halhatatlan életben. Akkor miért utasítjuk el az Ő meghívását, és vetjük el az Ő szeretetét? Ha vele akarunk élni az örökkévalóság meg nem szűnő körszakain át, akkor miért nem válasszuk Őt, a legjobb, és a legtiszteletreméltóbb és szeretett társunknak itt? Krisztus hív bennünket, hogy járjunk Ő vele ezen a világon az alázatosság, a bizalomteljes engedelmesség útján, amely a tiszta, szent, boldog életet biztosítja számunkra. Melyiket válasszuk - a szabadságot Krisztusban, vagy a zsarnokság fogságát Sátán szolgálatában? Kiváltságunk, hogy életünk minden

napján, nyugalomban, szorosan és boldogan járunk Jézussal.

Nem szabad megrémülnünk, ha a szabadság ezen útja harcokon és szenvedéseken vezet keresztül. Mivel a sötétség hatalmasságaival kell harcolnunk, komoly küzdelmet kell vívnunk az önzés, a bennünk uralkodó bűnök ellen. A naponként kitarító, fáradhatatlan erőfeszítések által megnyert győzelmek a jócselekedetben, nagyon becsesek lesznek Krisztusban, Aki szeretett bennünket, „aki önmagát adta miértünk, hogy megváltson bennünket minden gonoszságtól, és tisztítson önmagának egy kiváltképpen való népet, jó cselekedetre igyekezőt” (Tit. 2: 14). Krisztus kiválóságára kell törekednünk. Ha kísértéssel találkozunk, melyet nem fog egyetlen zúgolódó gondolat sem buzdítani, szilárd kitartásra neveljük magunkat, habár megfáradhatunk az erőfeszítésben és a hit jó harcának küzdésében.

Legyen hála Istennek, hogy némelyek elhomályosulatlan világossággal átmentek a megpróbáltatásokon. Hitük és reménységük, amit harcokban szereztek és szenvedések tápláltak, szilárd. A kilátás valóban csüggesztő volna, ha nem volnának előttünk a hit ezen hősei, akik megtanultak kitartani, szenvedni és erősnek lenni. Hogyan tudnánk együtt érezni a megsomorodottakkal, a megterhelettekkel, a megkísértettekkel és megtenni értük, ami szükséges, ha mi magunk sohasem tapasztaltunk hasonló megpróbáltatásokat? Képtelenek vagyunk a legmagasabb értelemben értékelni a mi Megváltónkat, míg nem látjuk Őt a hit szemével, ahogy magára veszi az ember természetét, a szenvedés képességét, leereszkedik az emberi nyomorúság legmélyére, és szenvedés által szerezte meg azt az isteni hatalmat, hogy megmentse a bűnöst, és a maga társaságába emelje fel. Oh, miért van oly kicsiny érzékünk a bűnnel szemben?

Követsz el te is hibát? Menj Jézushoz és kérd Őt, hogy bocsásson meg neked, és aztán hidd, hogy megteszi

Miért oly kicsiny a töredelmünk? Azért, mert nem jövünk közelebb Krisztus keresztségéhez. Mivel távol maradtunk Krisztustól, lelkiismeretünk megkeményedett a bűn csalárdságától. Tekintsetek üdvösségünk Fejedelmére! Elszenvedte a szégyent értünk, hogy nekünk ne kelljen örökkévaló szégyent és gyalázatot elszenvednünk. Keresztet szenvedett, hogy kegyelmet biztosítson az elesett embernek. Ezzel megvédte Isten igazságosságát, és a bűnös ember bocsánatban részesül. Jézus meghalt, hogy a bűnös élhessen. A Fenséges Fia elhordozta a gyalázatot a szegény bűnös érdekében, hogy megváltásban részesüljön és örök dicsőséggel koronáztassék meg.

A Golgota keresztre hatalommal hív fel, és megindokolja, hogy miért szeressük Krisztust, és miért tekintsük Őt mindenben az elsőnek, az utolsóknak és a legjobbnak. Alázatos töredelemmel foglaljuk el megfelelő helyünket a kereszt lábánál. Ha felmegyünk a Golgota hegyére, feltekintünk a keresztre, ott látjuk Megváltónkat, Isten Fiát gyötrelemben haldokolni, az igazat a nem igazakért, akkor tanuljuk az értelem szelídségének és alázatosságának leckéit. Tekintsetek Ő reá, aki a tréfa és a gúny, a gyűlölet és a szitok tárgya volt. Egy szavával a maga megsegítésére gyűjthette volna az angyalok légióit. Áldozatul adta magát a bűnért. Mikor szidalmazták, nem fenyegetődött, ha hamisan vádolták, száját nem nyitotta meg. A kereszten gyilkosaiért imádkozik, értük hal meg. Közülük mindegyikükért végtelen árat fizet. Egyet sem akart elveszíteni közülük, akikért oly nagy árat fizetett. Zúgolódás nélkül

megengedte, hogy arcul verjék és megostorozzák. És ez a türelmes, nem panaszkodó áldozat, Isten Fia. Az Ő trónja örökkévaló, és az Ő országának nem lesz vége.

Jöjjetek, ti, akik örömeiteket tiltott élvezetekben és bűnös kielégülésben kerestek, ti, akik eltávolodtatok Krisztustól, tekintsetek, óh, tekintsetek fel a Golgota keresztségére; lássátok a királyi áldozatot, aki értetek szenved. Legyetek bölcsek addig, míg alkalmatok van, s keressétek most az élet forrását és az igazi boldogságot. Jöjjetek, ti, akik az élet kicsiny kellemetlenségei és azon néhány megpróbáltatása felett panaszkodtok, melyeket el kell szenvednetek ebben az életben. Tekintsetek Jézusra, hitetek megkezdőjére és bevégezőjére. Ott hagyja királyi trónját, magasztos uralmát, leteszi királyi ruháját, és istenségét emberi léttel cseréli fel. Értünk szegénnyé lett, hogy az Ő szegénysége által meggazdagodhassunk.

Isten Fiát értünk megvetették és elvetették. A kereszt teljes látványában, a hit szemével szemlélve Krisztus szenvedéseit tudsz-e a te nehézségeid, a te megpróbáltatásaid történetéről beszélni? Tudsz-e szívedben bosszút ápolni ellenségeiddel szemben, mialatt Krisztus imája hangzik sápadt, remegő ajkairól szidalmazói és gyilkosai érdekében: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek?” (Luk. 23: 34)

Egy munka áll előttünk, és pedig, hogy győzzük le a büszkeséget és a hiúságot, ami helyet keres szívünkben, és hit és bűnbánat által törekedünk bensőséges és szent kapcsolatba jutni Jézus Krisztussal. Nem szabad

Kiváltságunk, hogy életünk minden napján, nyugalomban, szorosan és boldogan járjunk Jézussal

visszariadnunk a megalázkodásnak attól a mélységétől, amelynek Isten Fia alávetette magát, hogy bennünket a bűn elfajulásából, és szolgaságából egy trónra ültethessen az Ő jobbján. Meg kell tagadnunk az Ént, és folytonosan harcolnunk kell a büszkeség ellen. El kell rejtőzködnünk a Jézus Krisztusban, és nyilvánítsuk ki Őt társalgásunkban és jellemünkben, mint Aki mindenestől fogva kívánatos, és Aki tízezer közül is kitetszik. Életünk és viselkedésünk arról fog bizonytságot tenni, hogy mily nagyra értékeljük Krisztust, és a megváltásunkat, akiket oly nagy áron váltott meg önmagának. Ha állandóan Ő reá tekintünk, aki fájdalmainkat hordozta, és akit bűneink keresztre szegeztek, erőt fogunk kérni, hogy hasonlókká legyünk Ő hozzá. Boldog, készséges szolgaságba fogjuk magunkat Jézus Krisztushoz kötni. Legfőbb ideje, hogy a mi még kevés, hátralevő próbaidőnket arra szenteljük, hogy megtisztítsuk jellemünk ruháit és megfehérsük a Bárány vérében, s így azon fehér ruhás seregben lehessünk, akik a nagy fehér trón körül fognak állni.¹

Ő ismeri a mi gyengeségünket

Te is követsz el hibákat? Menj Jézushoz és kérd Őt, hogy

bocsásson meg néked, és aztán hidd, hogy megteszi. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa minden vétkeinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1. Ján. 1-9). Kérd az Urat, hogy bocsássa meg hibáidat. Aztán örvendj Ő benne.

A legkisebb mértékben sem segít rajtad, hogy szüntelenül zúgolódsz hibáid felett. Mond: „Uram, gyámoltalan lelkemmel rád vetem magam, egyedül Te rád. Nem fogok aggódni, mert Te mondottad: „kérjétek, és megkapjátok” (Ján. 16: 24). Higgyétek, hogy megkapjátok. Higgyétek, hogy Megváltótok telve van szájalommal, gyöngéd részvétellel és szeretettel. Ne zavarjanak meg kellemetlen bajok. Lehet, hogy a kicsiny hibákat az Úr rendeli el, hogy megmentsen téged a nagyobb hibák elkövetésétől.

Tedd meg a magad részét a magad megsegítésében, mivel mindenkinek meg kell tenni azt, aki áldásban kíván részesülni. Ha azt súgja az ellenség, hogy az Úr elhagyott téged, mondd neki, te tudod, hogy nem hagyott el, mivel kijelenti: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam a megtérésre, hanem a bűnösöket.” (Máté 9: 13)²

Testvéreim, adjátok át egész testeteket, lelketeket és értelmeteket az Úrnak. Nyugodjatok meg a ti részvételleljes Megváltótok karjaiban. Nem kell ide, oda szaladgálnotok, hogy emberi eszközöktől nyerjétek megkönnyebbülést...

Van egy megharcolni való harcotok, és ugyan úgy van mindannyiunknak. Ezt a harcot sokkal nehezebbé tehetjük azzal, ha elfordulunk Krisztustól, elfordulunk az iga hordozásától, aminek hordozására közülünk mindenkit kér. Nem az igazságot mondja nekünk, mikor azt mondja: „Az én igám könnyű”? Ha magunk készítünk jármokat, ahogy azt sokan teszik, azt fogjuk tapasztalni, hogy az túlságosan sértő lesz. Azonban ha elfogadjuk azt a jármot, amelyet Krisztus készített számunkra, és szelídek, alázatos szívűek leszünk, akkor énünk el fog rejtőzni Krisztussal együtt az Istenben. Ez a megfelelő álláspont, amit el kell foglalnunk.

Jézus követője tartózkodni fog attól, hogy terheket és felelősséget gyűjtsön össze, melyeket képtelen hordozni, melyek kimerítik az életerőket, és amik nem nyújtanak megkönnyebbülést. Krisztus nem bízott meg bennünket ilyen munka végzésével. Nekünk el kell fogadnunk Őt, higgyünk Benne, és nyilvánítsuk ki jellemét, így mutassuk be vallásos tapasztalataink által, hogy Istentől

születtünk. Akkor egészséges szívverésünk lesz, mint akik újonnan születtek, „nem vérből, nem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől (Ján. 1: 13). E hatalomnak Jézus Krisztus elfogadása által leszünk részesei.³

Az érzelmek nem biztos mérvadó. Ne magunkban keressük annak biztosítékát, hogy Isten elfogadott bennünket. Magunkban csak csüggesztő dolgokra lelünk. Egyetlen reményünk, ha „feltekintünk Jézusra, hitünk megkezdőjére és bevégezőjére”. Benne találunk meg mindent, ami csak reményt, hitet és bátorítást kelt. Ő a mi igazságunk, vigaszunk és örömünk.

Akik magukban keresnek megnyugvást, azok elfáradnak és csalódní fognak. Gyengeségünk és méltatlanságunk tudata arra vezessen bennünket, hogy alázatos szívvel hivatkozzunk Krisztus engesztelő áldozatára. Ha az Ő érdemeire támaszkodunk, akkor nyugalmat, békét és örömet találunk. Mindenkit megment, aki Ő általa járul Istenhez.

Naponta kell Jézusban bízunk, óráról órára. Megígérte, hogy „amilyen lesz napod, olyan lesz erőd is”. (Magyar szöveg: „Életeden át tartson erőd”. (5. Móz. 33: 35)) Kegyelmevel el tudjuk hordozni a jelen terheit, és teljesíteni tudjuk kötelességeit... Ma keressük Istent, ma tökéljük el,

hogy nem nyugszunk bele távollétébe. Úgy őrkdjünk, dolgozzunk és imádkozzunk, mintha ez lenne az utolsó rendelkezésünkre álló nap.⁴

Részvétellel áld meg bennünket mások iránt

Ha hűtleneknek bizonyultunk Isten parancsolata iránt, akkor nem hagyott bennünket reménység nélkül, és nem hagyott el bennünket gyengeségünkben és bűnös voltunkban. Csak emberi lények cselekszenek így, azok, akiknek szívét nem érintette és nem lágyította meg Isten szeretete.⁵

A kísértés és a bűn világában élünk. Krisztus nélkül lelkek pusztulnak el körülöttünk minden felé. Isten azt akarja, hogy minden lehető módon munkálkodjunk értük

Időnként azok próbálják ki a legnagyobb mértékben türelmünket, akik leginkább segítségre szorulnak. Krisztus mondja: „Vigyázzatok, meg ne vessetek egyet sem e kicsinyek közül! Mondom néktek, angyalaik az égben szüntelenül látják mennyei Atyám arcát.” (Mát 18: 10). S akik szolgálnak ezeknek az embereknek, azokhoz így szól: „Amennyiben megcselekedtétek egyet az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg.” (Máté 25: 40)

Akik ezt cselekszik, azok homloka viselni fogja az

áldozathozatal koronáját. De meg fogják kapni jutalmukat. Ott fogjuk látni a mennyben (azokat), akiket segítettünk, azokat, akiket meghívtunk magunkhoz, akiket megóvtunk a kísértéstől. Látni fogjuk, ahogy arcuk visszasugározza Isten dicsőségének fényét. „És látják az ő orcáját, és neve homlokukon lesz” (Jel. 22: 4).⁶

Kezdjük meg. Tegyük most minden (nap) történetét, ahogy azok telnek, olyanná, hogy ne kelljen rettegnünk azokkal találkozni az ítéletben. Végezzünk mindnyájan szeretetteljes, segítséget nyújtó munkát másokért. Fejlesszük minden erőnkét és legyünk azzá, amivé Isten határozata szerint lennünk kell.

Isten parancsolatainak megtartása nagy jutalmat eredményez. Jutalom vár a győzre azon a napon, amikor Urunk ajkairól azon kegyelmes szavakat fogja hallani: „Jól vagy, jó és hű szolgám”. De van egy jelenkori jutalom is, békességben és boldogságban, ami a megnyugodott lelkiismeretből árad, azon édes biztosítékból, hogy Isten kegyelmének örvendhetünk.⁷

Idézetek:

¹ *The Review and Herald, 1881. augusztus 2.*

² *The Upward Look, p. 132.*

³ *Sermons and Talks, vol. 2, pp. 274, 275.*

⁴ *Bizonyságtételek 5. kötet 199. 200.*

⁵ *The Youth's Instructor, 1896. október 22.*

⁶ *Bizonyságtételek 6. kötet 348.*

⁷ *The Signs of the Times, 1885. január 1.*

Gondoltál-e valamikor arra, hogy

Evangelizálás a szomszédságban

ÍRTA: D.S. F. BOARIM – BRAZÍLIA

Gondoltál-e valamikor arra, hogy elmennél misszionáriusnak külföldre? Olvastunk már különböző könyveket evangélisták igazi élettörténeteiről, akik elhagyva hazájukat, távoli helyekre merészkedtek, hogy elérjék élethossziglani álmukat. Csodálatos látnunk azt a bátorságot és önmegtágadást, amit ezen úttörők közül sokan kinyilvánítottak. Óriási veszélyekkel szemben, hit által győztek akadályok felett, amelyeket emberileg lehetetlen volt leküzdeni, csak hogy terjeszthessék a reménység bibliai üzenetét. Sohasem hátráltak meg. Védjegyük a kitartás volt. A tömegek történetével ellentétben, akiket aggodalom és csüggedés sújtott, Isten misszionáriusainak élettörténete, akiknek küzdelmekkel és nehézségekkel kellett szembenézniük, boldogsággal végződött.

A Bibliában az egyik legrendkívülibb és lelelkesítőbb szöveg Pál apostol utolsó nyilatkozatában található, amiben leírja egy, a mentés szolgálatára szentelt dicső élet végét. Szívünkben még ma is a legmélyebb érzelmeket támassza: „Mert én immár megáldoztatom, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam,

futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, a kik vágyva várják az ő megjelenését.” (2. Tim. 4: 6-8)

Pál apostol egy jól ismert példakép az úttörők nemes csoportjából, akik azért éltek, hogy lelkeket mentsenek. Igazán mondhatjuk, hogy Pál életének gyakorlati jelszava az volt, hogy az Úr mentse meg, hogy éljen, és azért éljen, hogy mentsen.

Vizsgáljuk meg egy ilyen jelszó magunkévá tételét. Pál apostolnak tapasztalatok felett álló jövőképe volt, azaz ő túltekintett a jelen lét rövid határán. Csaknem minden vallás tanítja, hogy egy bölcs személy azáltal, hogy átmegy e jelenvaló világon, jobbá teszi azt. Akik csak önmagukért éltek, haszontalan életet éltek. Sőt! A halál meg fogja fosztani őket a jövő élet minden reménységétől. A menny a misszionáriusoké! Az evangelizálás munkájában azonban egy magasabb cél van, mint csupán „ezt a világot egy jobb helyé tenni”. Az evangelizálás a menny számára való előkészület gyakorlati útja annak, aki tanítja az igazságot, valamint annak, aki

hallgatja azt. Igen, senki sem alkalmas az örök életre anélkül, hogy fejlesztené evangelizálási tapasztalatait. Ahogy azzal a vággyal közeledünk az emberekhez, hogy segítsünk rajtuk, és Isten Szentlelke tölt be, mi leszünk az elsők, akik hasznában részesülünk. Hogyan tudjuk kifejezni Isten szeretetét szomszédaink iránt egy szóval? Evangelizálás a válasz, mert az mindannak az alkalmazása, amit a szeretetről tanultunk. Vallásunk anélkül csupán elmélet, ami formaiasságba fajult, és bukásban végződik. Vallásunk anélkül erőtlenné válik, hogy boldoggá tegyen. Összegezve, egy boldog és beteljesedett keresztyén, egy igazi keresztyén, aki békességet és üdvösséget nyert Krisztusban, elragadó lelkesedéssel fogja tovább adni azt az igazságot, amely megváltoztatta életét.

Ezt a cikket a távoli országokban végzett evangelizálásról való beszélgetéssel kezdtük. Kétség nélkül, ez egy nélkülözhetetlen, nemes munka. De ha csak merészen a távoli országokra gondolunk, elfelejtkezhetünk arról, hogy sok lélek van nagyon közel hozzánk; oly lelkek, akik reménytelennek látszanak tudatlanságukban, és akiknek nem

éppen arra az üzenetre van szükségük, mellyel mi bírunk. Még saját otthonunkban is lehetnek „elveszett bárányok”, akik ridegségünk és hanyagságunk következtében távol maradtak Istentől. Lakásunktól néhány en vagy félreismert szomszéd lehet, aki szívében valami hiábavalóságot vagy fájdalmat rejteget, amin üzenetünk segítene, vagy könnyítene. De gyakran inkább távolra megyünk, a város másik oldalára vagy a világ másik végére, hogy learassuk gyümölcsünket, mialatt az éppen házunk mellett vagy azon belül érik. Ezt szemlélteti a Prófétaság Lelke is.¹

„A gyülekezet minden tagja tartsa szent kötelességének, hogy munkálkodjon azokért, akik szomszédságában élnek. Tanulmányozza, hogyan tudna a legjobban segíteni azokon, akik nem érdeklődnek a vallásos dolgok iránt.”²

Hogyan evangelizáljunk eredményesen?

Az eredményes evangelizálás érdekében döntő jelentősége van annak, hogy a következő fogalmat kövessük: Az igazi misszionárius nem a munka mennyiségére törekszik, hanem inkább a benyomás minőségére, amit tesz. A Szentlélek kiárasztása után egy apostol Isten iránti szeretettől hevítve a veszendő világ iránt, páratlan előadást tartott, ami kiváló eredményt hozott: Ugyan azon a napon körülbelül 3000 lélek lett hívővé a Krisztusban. Jegyezték meg, hogy a munka minősége, végül mennyiséget eredményezett. Ezen egyenletben az elsőbbség rendje megváltoztatta az eredményt. Azon próbálkozásban, hogy kimerítő munkával, de lelki minőség nélkül sokat érjünk el, gyümölcstelen erőfeszítést fog eredményezni. Ez nem azt jelenti, hogy nincs szükség némi komoly erőfeszítésre is. A Biblia arra szólít fel bennünket, hogy fáradhatatlanul és kitartóan munkálkodjunk. „Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap múlva megtalálod azt. Adj részt hétnek vagy nyolcnak is; mert

Ma, az erkölcsi sötétség korában a száraz elméletnél többre van szükség, hogy az emberekre hathassunk.

nem tudod, micsoda veszedelem következik a földre. Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet; mert nem tudod, melyik jobb, ez-é vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszerre.” (Préd. 11: 1. 2. 6). De az ihletett Ige szerint az is világos, hogy ez a munka csak akkor lehet valóban eredményes, ha Krisztus lelkében és erejében végzik.

„És az apostolok nagy erővel tesznek vala biznyságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon” (Apcsel. 4: 33). Nekünk magunknak kell rendelkezünk ezzel a hatalommal és nagy kegyelemmel, hogy biznyságtetésünk hatásosan érintse a szíveket. Máskülönben 3000 prédikációt fogunk elveszíteni anélkül, hogy egyetlen lelket nyernénk meg Krisztusnak.

Ezért mi az első és legfontosabb előfeltétele az eredményes evangelizálásnak? Erre csak egy felelet van, amit kifejez a Prófétaság lelke:

„A Főpásztorral való szoros összeköttetés a lelkész Krisztus hű, élő helyettesévé, a világ világosságává teszi!”

Az a munkás, aki a Krisztussal való szoros összeköttetés jelentőségét ismeri, állandóan növekvő vágyat, mindig gyarapodó képességet kap, hogy felfogja Isten szolgálatának jelentőségét.”³

„Senki sem tudja, hogy mennyi veszteség származik abból a prédikációból, amelyet a Szentlélek kenete nélkül tartanak. Ma, az erkölcsi sötétség korában a száraz elméletnél többre van szükség, hogy az emberekre hathassunk. Az élő igazság, ha Isten embere ajkáról hangzik el, megremegteti a bűnösöket és a törvényszegők így kiáltanak fel: „Jehova az én Istenem, teljesen az Úré akarok lenni!”⁴

Bármilyen evangelizációs erőfeszítésben eredményt kísérelni meg a Szentlélek felkenetése nélkül, oly hasztalan és lehetetlen, mint látni a sötétben. Ezért ez a siker első és legfontosabb és bizonyosan az egyedüli feltétele, mert az isteni Tanítóval és Vezetővel való összeköttetésünk eredményeképpen részesülni fogunk minden szükséges tanításban és erőben. Ő bennünket arra fog vezetni, amit mondanunk vagy tennünk kell. Akkor Ő fogja formálni a jellemet, nemesíteni a személyiséget, és betölteni szívünket a lelkek iránti szeretettel. Ha valóban szeretjük a lelkeket, akikért Krisztus meghalt, azok a nehézségek, melyek óriási hegyekként jelentek meg előttünk, el fognak tűnni, s az evangélium hirdetését önkéntelenül és kellemes módon fogjuk végezni; először viselkedésünkkel, azután missziókezdeményezésünkkel.

Az evangelizálás előtt álló valódi akadályok legyőzése

Sajnos, a népszerű egyházak csökkentették Krisztus nevének értékét. A névleges vallásoskodók helytelen viselkedésükkel szégyent hoznak az igazság ügyére. Ezek megkeményítik a nép szívét hitetlenségükben, vagy pedig teljes előítéletre vezetik. Ha valaki ily módon helyet ad az előítéletnek, az nagy nehézséget jelent korunk evangélistájának, aki teljesíteni akarja küldetését. Bizonyosan mindnyájan találkoztunk sok olyan emberrel, aki azt látszik mondani: „Nekem meg van a vallásom, és meg vagyok azzal elégedve. Menj, hirdesd azoknak, akiknek nincs vallásuk.” Így mentegődznek.

„Végül is, minden vallás Istenhez vezet,” mondják mások, az őszinteség látszatával. Vannak

olyanok, akik a New Age (az Új Korszak) ideológiája mögé rejtőzve védik magukat, azt mondják, hogy a boldogságot az emberi értelem rejtett zugaiban lehet megtalálni. Soha sem volt olyan idő, mikor oly sokat beszéltek volna a szeretetről és a békéről, miközben ezzel ellentétben sohasem volt oly sok háború és háborús hírek. Soha ezelőtt a történelemben, nem volt oly sok orvos és kórház, mint most, de a betegségek terjedése sohasem fenyegettek oly mértékben, mint most. Házak és komoly vagyonok felosztása sokszorozódik mindenhol körülöttünk, de ugyanakkor a hajlékok a szó valódi értelmében eltűnnek. Végül, sokat beszélnek a vallásról, miközben az igazi misszió lélek enged a laodiceanizmus „vírusának”. Vajon, ránk is hatással lehet a kényelmesség, az érzéketlenség és a lelki büszkeség „vírusa”? Az ellentét továbbra is fennáll, mikor napjainkban oly sokat beszélnek Krisztusról, azonban még sohasem volt Ő oly távol az emberi szívektől. Vizsgáljuk meg magunkat ezen pontokban.

Sátán gonosz munkájának több ezer éves végzése közben számtalan haditervet dolgozott ki, melyeket ő és serege felhasznál, hogy félrevezessen és megcsaljon. Krisztus kijelenti: „ha lehetséges volna (a hamis krisztusok és a hamis próféták) elhitessék a választottakat is” (Máté 24: 24). Ennél a pontnál soknak az a meglátása, hogy semmi sem oly nehéz, mint az evangelizálás. De ebben egy veszély is rejlik. El kell ismernünk az ellenség nagy értelmét, de sohasé magasztaljuk azt. A hű, buzgó hívők számára a legkiválóbb bölcsesség és hatalom végtelen tartaléka áll rendelkezésre. Isten Lelke sohasem győzhető le. Ha betölt bennünket az Ő ereje és legkiválóbb bölcsessége, akkor senki sem állhat ellene előrehaladásunknak. Csak akkor lehetünk győztes eszközök és gyakorolhatunk jó benyomást a szívekre s vezethetjük a lelkeket Jézus lábaihoz, még ha a cinikus

bölcselkedők, és csalók seregével is kell szembenéznünk. Gondoljunk arra, hogy Jézus tanítványainak azon kicsiny, szegény és alázatos csoportja, Isten kiváló fegyverzetébe öltözve, az evangélium hirdetésével képesek voltak azokban a napokban forradalmasítani a világot és ez a lelki forradalom tovább haladt egészen napjainkig

Tervek szomszédaink evangelizálására

Amint láttuk, napjaink előítélettel uralt embereit sok esetben nehéz megközelíteni a vallás közvetlen bemutatásával. Némelyek bibliai tanfolyam után jó eredményt érhetnek el, de ez nem szükségszerűen biztosítja a sikert, amint látjuk, hogy sokan óriási vallási előítélettel vannak telve. Házról házra kell menni, városról városra, hirdetve az evangéliumot, és a legnagyobb eredményeket érhetjük el azzal, ha bizonyos módszerek felhasználásával, melyeket a Prófétaság Lelke ajánl, a lelkekhez folyamodunk. Mindenek előtt, ahogy már kihangsúlyoztuk, szívünkben élnie kell Krisztus szeretetének, és hogy nyilvánítsuk ki őszinte érdeklődésünket mindazok jóléte és üdvössége iránt, akikkel kapcsolatba jövünk. Ez keresztyéni részvétet foglal magába. Mivel tárgyunk a szomszédságban végzett evangelizálással foglalkozik, az alábbiakban néhány módszert ajánlunk:

Az első módszer: Egy jól rendezett család

Ábrahám ily módon tudott befolyást gyakorolni sok emberre. Egy jól rendezett, példás család jó illata, hasznára lesz minden szomszédnak. Ismerem egy család tapasztalatát, melyet a szomszédok az ő tudta nélkül figyeltek szombat reggelenként, amikor a gyülekezetbe mentek. Viselkedésük és öltözködésük megfontolt módja megragadta figyelmüket. Egy nap a szomszédasszony kezdett érdeklődni náluk vallásuk felől, s

ezzel ajtót nyitott a Biblia tanulmányozása előtt. Ennek eredményeként tagja lett gyülekezetünknek! Az emberek figyelnek minket – sőt, mint nyitott könyvet olvasnak bennünket, s a mi körünkben hatalmas befolyást gyakorolhatunk rájuk a jóra.

De az ellenkezője is megtörténhet. Ha otthonunk egy harctér, ha durván viselkedünk az emberekkel, ha a ruházatunk és viselkedésünk nem különbözik a világiak viselkedésétől, hogyan tudnánk evangelizálást végezni szomszédaink között? Ha saját családjunkat nem javította meg az evangélium, akkor befolyásunk nemleges lesz. Ezért sohasem elegendő kihangsúlyozni, hogy a család a vallás első célterülete. Az egyik oldalon helyre kell állítanunk a családi oltárt, a másik oldalon pedig el kell távolítani a gonosz befolyást. Az elfajulás és az eltávolodás eszközei elleni figyelmeztetés piros fénye a televízióval és az internettel való visszaélés.

Kedvesség és udvariasság

Kifinomult, jó természetű és kedvességgel bíró személyek, ellenállhatatlan befolyást gyakorolnak a jóra. Szomszédaink lehetnek zárkózottak, sőt durvák, de az igazi keresztényi udvariasságot gyakran nem tudják visszautasítani. Az garantáltan lerombolja az előítéletet. Ne kegyet várjunk el, hanem segítséget ajánljunk fel! Van egy mondás: „Aki a legközelebbinek tűnik, az a szomszéd.” Pontosan ez kell legyünk számukra. A figyelem és az udvariasság kicsiny megnyilvánulásai sohasem vesznek el. Amikor csak lehetséges, ajánljatok fel segítségeteket, hogy segítsetek az elfáradnak. Töljétek egy beteg személy tolokocsiját, vagy vigyétek egy idős személy bevásárló kosarát, valamint az udvariasság sok más apróbb, önkéntes tetteit tegyétek meg. Legyetek készek elfogadni szívességet, ami hálát nyilvánít ki. Ezekhez hasonló egyszerű magatartások Istentől

gondoskodott eszközök lehetnek, barátságos kapcsolat kialakítására, ami megnyitja az ajtót az evangelizálás előtt.

Az orvosi missziómunka és segítség

Ha valaki beteg, ahogy az eset megkívánja, a szükséges ismerettel és megfontoltsággal a törvény keretein belül, néhány egyszerű természetes kezelést javasolhatunk, vagy alkalmazhatunk. Ha a személyeket nem érdekli a segítségnek ez a módja, felajánlhatjuk imáinkat érettük, hogy Isten cselekedjen érdekükben az Ő akarata szerint. Némely esetben szegény szomszédoknak van szükségük segítségünkre, és ahogy segítünk nekik szükségükben, az biztos eszköz lehet az előítélet eltávolítására. Sokan vonakodnak valamit kérni. Azoktól melegen, készséggel kérdezni kell: „Miben segíthetek magának?” Nem csak azért kell munkálkodnunk, hogy tanítsunk, hanem mindenek felett, hogy közöljük Krisztus szeretetét. Minden ilyen, valakiért megtett cselekedetet ehhez hasonló ima kövessen: „Uram, érintsd ezt a lelket Szentlelked megújító erejével, és használj fel engem itt és most a te üdvösséged eszközéül. Adj nekem bölcsességet és ügyességet, hogy egy jó munkát végezzek érted.”

Az evangelizálás újkori módszerei

Az eredmény nélkülözhetetlen feltétele a Szentlélek ereje. De sok esetben, a napjainkban rendelkezésre álló közvetítő eszközök igen jelentősek lehetnek, miket Isten segítségével felhasználhatunk a lelkek üdvössége érdekében. Megkapjuk barátaink és szomszédaink e-mail címének listáját, és gondosan elrejtve lelki felhívásokat küldünk nekik. A születésnapokról is kaphatunk listát. Ne mulasszuk el minden alkalommal a hit üzenetét elküldeni számukra: meghívásokat a Biblia

tanulmányozására, vagy énekelni is, vagy egy benyomásteljes istentiszteletre. Valahogy mindenkit el kell érni, és ebben van szükségünk isteni bölcsességre. Egy személyt bensőségesen lehet vonzani egy egészségügyi beszélgetéssel. Egy másik számára alkalom lehet szombaton a tantételek tanulmányozása. Más lelkeket pedig fel lehet lelkesíteni és megvigasztalni szent énekekkel. Különös alkalmakkor, mint például a születésnapok vagy a karácsony, egy másik jó lehetőség lehet. „Meg szeretnék ajándékozni téged ezen könyvvel, ami nagy áldást jelentett nekem, ezért úgy gondolom, ugyanazt jelentené számadra is.” Ezt mondhatjuk szomszédunknak is, amikor irodalmunkat kezébe adjuk.

„Ha az igazság minden ismerője hozzá fog e munkához, ahol csak alkalom kínálkozik, napról-napára végzik a szeretet apró cselekedeteit szomszédjukban, azzal bemutatják Krisztust szomszédainknak. Az evangélium élő hatalomként válik ismertté, nem pedig ravasz, kitalált meseként, vagy balga spekulációként. Élő valóságként nyilvánul meg, és nem valami beképzelt és lelkesedés következményeként. Ennek nagyobb eredménye lesz, mint a prédikációknak, hitvallásoknak vagy tantételeknek.”⁵

Befejezésül. Meg szeretném említeni, hogy ha van egy kötelesség, amit gyakran elhanyagolunk, az evangelizálás szomszédaink körében. Kérjük lelkiismeretesen Isten Lelkét, segítsen nekünk elsőbbséget adni ennek a misszióknak. Milyen öröm lesz az, mikor a megváltottak belépnek az örökkévalóságba, és ismerős arcokat ismernek fel – belevéve szomszédunk arcát is!

Idézetek:

¹ *Az Evangélium szolgálói* 84-87

² *Bizonyságtételek* 6. kötet 276.

³ *Az Evangélium szolgálói* 88.

⁴ *u. ott* 65.

⁵ *Bizonyságtételek* 5. kötet 264.

Az emberiség szenvedésének enyhítése

„Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete”
(Máté 24: 7. 8).

ÍRTA: TONY MARAIZU - NIGÉRIA

Mindenki tudja mi történik, ha nemzet támad nemzet ellen, vagy ország ország ellen. Tény, hogy e dolgok elkerülhetetlen következménye éhség, elvándorlás, elszegényedés és betegség. Az elmúlt események sok nép között nagy aggodalmat idéztek elő. Természetes, hogy ezek sürgős segítséget tesznek szükségessé.

„A dolgok állapota e világon felismerteti velünk, hogy a nyomorúságos idő közvetlen közelébe érkeztünk. A napilapok telve vannak a legközelebbi jövőben lejátszódó rettenetes küzdelem célzásaival. Vakmerő rablótámadások igen gyakoriakká lettek. Munkabeszüntetések napirenden vannak. Rablások és gyilkosságok mindenfelé történnek.”¹

Ma bármerre mész, emberi lényeket látsz kritikus, leírhatatlan állapotban. Nem régen ezelőtt, amikor visszatértünk egy városból, az autópálya mellett láttunk egy 12 év körüli fiút, egy asztal mellett állt, karjait az asztalra helyezte, fejét lehajtotta, mintha imádkozna. Ahogy vártunk buszunkat figyeltük őt. Több, mint 30 percig a fiú egyáltalán nem mozdult. Végül rájöttünk, hogy a fiú halott volt. Ahogy érdeklődtünk az iránt, hogy mi lehetett az oka, sokan mondták,

hogy abban a különleges városban, az emberek, akik éhen halnak, általában e módon lehelik ki lelküket.

Jézus Krisztus tanítványaihoz hasonlóan sokan kísértve vannak eltűnődni azon, vajon ki vétkezett, hogy ezen módon idézett elő ilyen szenvedést.

„És amint eltávozék, láta egy embert, a ki születésétől fogva vak vala. És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született? Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik” (Ján. 9: 1-4 Jézus maga világította meg

Jézus maga világította meg, hogy mi nem vagyunk jobbak azoknál, akik szenvednek.

Hat oka annak, amiért az emberek ma szenvednek

1. Természeti katasztrófák
2. Krisztusért
3. Rokkantság
4. Baleset
5. Betegség
6. Háború

1. Természeti katasztrófák

Sokan szenvednek ma, de nem a maguk lusta, semmittevésük, hanem természeti katasztrófák miatt. Sokak gyönyörű házát, és értékes javait tűz, földrengés, vihar, árvíz és hasonlók pusztították el.

2. Krisztusért

Sokan otthontalanok, vagy börtönben vannak Krisztusért. Mivel amellet döntöttek, hogy inkább Istennek engedelmeskednek, mint embereknek, ezért társadalmuk vagy kormányzatuk kiűzte őket hajlékaikból.

3. Rokkantság

Sokan vannak, akik rokkantságuk miatt, különösen vakságuk, bénaságuk és hasonló állapotuk miatt nem tudják a bajokat megszüntetni

4. Baleset

A baleset olyan valami, ami váratlanul és akaratlanul történik, és ami kárt és sérülést idéz elő. Balesetek következtében Milliók nyomorékok napjainkban, akik balesetek következtében szenvednek.

5. Betegség

Sokan szenvednek különböző betegségekben, melyek sok fájdalmat idéznek elő számukra. Isten Igéje megemlíti egy asszonyt, aki betegsége miatt minden vagyonát eladta. „És egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásos vala, És sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett, Mikor Jézus felől hallott vala, a sokaságban hátulról kerülve, illette annak ruháját” (Márk 5: 25-27).

6. Háború

A háború sokakat kimozdított lakhelyükről. Milliók váltak hajléktalanokká, és birtokaikat elpusztította a háború. Emberi nyelv nem tudja kifejezni azt a sok szenvedést, kínt, gyötrelmet, és aggodalmat, amik az embereket kínozzák a háború miatt. Mily sokan haltak éhen! Hányan bénultak meg, és mily soknak leamputálták lábaikat és karjaikat, s mindezeket a háború következtében.

Bizonyosan nem kérkedhetünk azzal, hogy bennünket a magunk részéről megtett személyes erőfeszítéseink miatt nem értek ilyen kínok.

Azonban ma, Isten kegyelméből vagyunk, amik vagyunk. Egyetlen emberi lény sincs, aki meglátogatja azt a területet ahol, én lakom, és egyetlen szem rizst, vagy egyetlen ruhadarabot is hozna.

Ezért, mint Isten népe, ahelyett, hogy megpróbálnánk kikutatni, hogy kinek a bűne hozta a szenvedést az emberek életére, jelentsük ki Jézussal: „hogaz

Isten dolgai nyilvánvalókká legyenek” ő bennük. Ahelyett, hogy megpróbálnánk a másik nemzetiségét kutatni, mondjuk Jézussal: „Nekem Annak dolgát kell végezmem, aki elküldött engem, míg nappal van; mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.”

Ami Urunk Jézus világosan kijelentette, hogy amikor másoknak jót cselekszünk, azt Ő veleszelekedünk meg. „Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettet a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éhezted, és tápláltunk volna? Vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? Vagy meztelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? És felelvén a király, azt mondja majd nekik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtetek egygel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtetek meg” (Máté 25: 34-40).

Az ihletés tolla azt írja: „Családokban uralkodó szegénység és nyomorúság fog tudomásunkra jutni, és megsebzett és szenvedő lelkeken kell könnyíteni. Nagyon

keveset tudunk a körülöttünk levő emberi szenvedésről, de amint alkalmunk van, készeknek kell lennünk azonnali segítséget nyújtani azoknak, akik nagy sanyarúságban vannak.”²

„A szegények Isten öröksége. Krisztus életét adta értük. Felszólítja azokat, akiket elhívott, hogy sáfáraiként tevékenykedjenek, hogy bőségesen adjanak a rájuk bízott javakból a szegények könnyítésére, és az Ő művének támogatására ezen a földön. Az Úr gazdag forrásokkal rendelkezik. Férfiakat jelölt ki, akik kincstárnokaiként tevékenykedjenek e világon. Amit Ő rájuk bízott, azt nekik az Ő szolgálatára kell felhasználniuk.”³

„Valahányszor kinyitjuk ajtónkat Krisztus szükségben lévő és szenvedő földi testvérei előtt, mindig láthatatlan angyaloknak mondunk istenhozottat. Mennyei lények társaságát hívjuk meg otthonunkba. Ezek az öröm és bölcsesség légkörét hozzák magukkal. Dicséretmondással az ajkukon érkeznek és lépnek be hozzánk, és a mennyben egy különleges hangnemű válasz zendül meg. Irgalmasságunk minden tette nyomán zene szólal meg, hangzik fel a mennyben.”⁴

„Oktatva lettem, hogy népünk figyelmét irányítsam Ésaías 58. fejezetére. Olvassátok gondosan ezt a fejezetet és ismerjétek fel azt a szolgálatot, ami életet fog hozni a gyülekezetekbe. Az evangélium munkáját bőséges adományainkkal és munkánkkal kell előrevinni. Ha szenvedő lelkekkel találkozol, akiknek segítségre van szüksége,

add meg azt nekik. Ennek cselekvésével Krisztus szolgálatának vonalán fogsz dolgozni. Az Úr szent munkája jótékonyági munka volt. Bátorítsuk népünket mindenhol, hogy vegyen részt abban.”⁵

Isten Igéje kijelenti: „Boldog, a ki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr. Az Úr megőrzi azt és élteni azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának”. (Zsolt. 41: 2. 3)

„Kölcsön ad az Úrnak, a ki kegyelmes a szegényhez; és az ő jótéteményét megfizeti neki” (Péld. 19: 17).

„A ki bedugja fülét a szegény kiáltására; ő is kiált, de meg nem hallgattatik” (Péld. 21: 13).

„Az irgalmas szemű ember megáldatik, mert adott az ő kenyereből a szegénynek” (Péld. 22: 9).

Milyen messze terjedően kell segítenünk?

Sok névleges hívő csak családjukat, barátaikat és gyülekezetük tagjait veszik figyelembe. Úgy látják, hogy nincs semmi tennivalójuk azokkal, akik nem tartoznak közösségükhöz. A mi Urunk, Jézus tudta, hogy napjainkban ez fenn fog állni, és azt mondta: „Mert ha csak azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, a kik őket szeretik. És ha csak azokkal tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. És ha csak azoknak adtok kölcsönt, akiktől reménylitek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jótévő a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.” (Luk 6: 32-36)

„Vannak némelyek, akik nagy szeretetet nyilvánítanak ki rokonaik, barátaik és bizonyos kiválasztott személyek szemben, de nem tanúsítanak kedvességet és figyelmet azok iránt, akik gyöngéd együttérzés után vágynak, azokra, akiknek kedvességre és szeretetre van szükségük.

Komoly szívvel tegyük fel magunknak a kérdést: Ki az én felebarátom? Felebarátunk nem csak az, akivel kapcsolatban vagyunk, nem egy különös barátunk, nem egyszerűen azok, akik gyülekezetünkhöz tartoznak, vagy azok, akik úgy gondolkoznak, mint mi. Felebarátunk az egész emberi család. Minden emberrel jól kell tennünk, és különösen azokkal, akik hitünk családját képezik.⁶

„Sokan vannak, akik a törvénytudóhoz hasonlóan felteszik a kérdést: 'Ki az én felebarátom?' A feleletet megkapjuk azon történetből, ami megtörtént Jerikótól nem messze, amikor a pap és a lévita elkerülte azt a szegény megsebzettet, és hagyta, hogy az idegen samaritánus vegye gondozásba. Mindenki, aki szenved, a mi felebarátunk. Ádám minden eltévelyedett fia és lánya, akit az ellenség behálózott, és megkötözte azon rossz szokások kötelékével, melyek megrontják az Istentől kapott emberi mivoltot, a mi felebarátunk.”⁷

„Minden osztályhoz tartozó szenvedő és ínségben levő személy a mi felebarátunk, és mikor tudomásunkra jut szükségletük, akkor kötelességünk, amennyire csak módunkban áll, enyhítenünk rajta. Ez a példázat egy alapvetet hoz napvilágra, melyet Krisztus követői jól tennék, ha elfogadnák. Először elégítsd ki az ínségben levő földi szükségleteit, enyhíts földi hiányukon és szenvedésükön, akkor majd utat találsz szívükhöz, ahol elültetheted az erény és a vallás jó magvait.”⁸

„Amikor felhalmoztad aratásodat a te csűrjedbe és hambárodba a te kényelmedre,

visszatérítettél Istennek egy hűséges tizedet? Bemutattad Neki áldozataidat és adományodat, hogy az Ő műve ne szenvedjen hiányt? Észrevetted az özvegyeket és az árvákat? Ez a honi missziómunkának egy ága, amit semmi esetre sem kell elhanyagolni.

Nincsenek-e körülötted szegény és szenvedő lelkek, akiknek melegebb ruhára és jobb élelemre van szükségük, és mindenekfelett az, amit legnagyobbra kell értékelni - részvételre és szeretetre? Mit tettél az özvegyekkel, az elcsüggedtekkel, akik hívnak téged, hogy segíts rajtuk gyermekeik és unokáik nevelésében? Hogyan jártál el ezekben az esetekben? Próbáltál segíteni az árvákon? Amikor aggódó, lélekben megterhelt szülők vagy nagyszülők kértek téged, sőt könyörögtek neked, hogy lásd meg esetüket, érzéketlen és részvétlen visszautasítással fordultál el tőlük? Ha igen, az Úr könyörüljön a te jövődön, mert 'amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek' (Máté 7: 2).⁹

„Láttam, hogy Isten gondviselése helyezte az özvegyeket, az árvákat, a vakokat, a nagyothallókat, a bénákat, és a különböző módon megsebzett lelkeket az ő gyülekezetével szoros keresztényi kapcsolatba. Azok kipróbálják az Ő népét és fejlesztik igazi jellemüket. Isten angyalai figyelik, hogy meglássák hogyan bánunk ezekkel a személyekkel, akiknek részvétünkre, szeretetünkre és érdektelen jótékonyágunkra van szükségük.”¹⁰

„A pénznek nagy értéke van, mert sok jót lehet vele tenni. Isten gyermekeinek kezében a pénz táplálék az éhezőknek, ital a szomjazónak és ruha a mezíteleneknek; eszköz az elnyomottak megvédésére és a betegek gyógyítására. De a pénz csak akkor ér többet a homoknál, ha életszükségletek megteremtésére, mások áldására és Krisztus ügye előbbre vitelére használjuk fel.”¹¹

A siker titka

Lényegében a siker igazi titka az adásban rejlik. Ezért mondta a mi Urunk Jézus Krisztus: „Jobb adni, mint venni.” (Apcsel. 20: 35)

Senki sem fog arra várni, akik tudják mit jelent adni, amíg kérik, hogy adjon. Az adás sokak életét megváltoztatta. Az adás a földbe elvetett maghoz hasonló, amely az aratásban elkerülhetetlenül vissza fog térülni bőségesen.

Ha adunk, kapni fogunk. Ezt mondja Isten szava:

„Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, szíinig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, a mellyel ti mértek.” (Luk. 6: 38)

Királyok I. könyve 17: 10-16. verseiben Illés tapasztalatáról olvasunk, amikor „elméne Sareptába, és mikor a város kapujához érkezett, ímé egy özvegyasszony volt ott, a ki fát szedegetett, és megszólítván azt, monda néki: Hozz, kérlek, egy kevés vizet nékem valami edényben, hogy igyam. De mikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiállott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat kenyeret is kezvedben. Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyerem, csak egy marok lisztecském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegetek, és haza megyek, és megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük és azután meghaljunk. Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindazáltal nékem süss abból először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután süss; Mert azt mondja az Úr, Izrael Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül addig, míg az Úr esőt ad a földnek színére. És ő elméne, és az Illés beszéde szerint cselekedék, és évék mind ő, mind amaz, mind annak háznépe, naponként.

A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés által.”

Itt látunk egy asszonyt, aki éhhalálra készült fiával, miután elfogyasztják utolsó lisztjüket. Ehelyett az Úr még három és félévi szárazság és éhség idejére megsokszorozította táplálékukat.

Miért sokszorozította meg az Úr táplálékukat? Az nem varázslás által történt. Nem volt az egy különös kegy. Isten áldásai feltételesek. Jézus mondta: „Adjatok és nektek is adatik”.

A kapás titka az adásban rejlik. Izraelben sokan meghaltak a három éves szárazság és éhség folyamán, de a sareptai özvegy és fia túl élték azt. Mindez azért történt, mert tudta, hogy a dolgok megkapásának titka az Úrtól, az adásban rejlik. „Ne tévelyegjétek, ...amit vet az embert, azt aratja is” (Gal. 6: 7).

Hasonlóképpen: „És történt ebben az időben, hogy Elizeus Súnembe ment. Ott volt egy gazdag asszony, a ki tartóztatá őt, hogy nála egyék kenyeret. És lőn, hogy valamikor csak arra járt, betért oda, hogy kenyeret egyék. És monda az asszony a férjének: Ímé úgy veszem észre, hogy az az Isten embere, a ki szüntelen erre jár által, szent ember; Csináljunk kérlek, egy kicsiny felházat, és tegyünk abba néki egy ágyat, asztalt, széket és gyertyatartót, hogy mikor hozzánk jön, hadd térjen oda. És történt egy napon, hogy oda ment Elizeus, és megszállott a felházban, és megpihent ott. És monda Géházinak, az ő szolgájának: Hívd ide azt a Súnemítát. Előhívá azért azt, és eleibe állta. Megmondotta volt pedig néki: Mondd meg néki: Ímé nagy szorgalmatossággal szolgálsz nekünk, mit kívánsz, hogy cselekedjem veled? Nincs-é valami mondani valód a király előtt, vagy a sereg fővezére előtt? És monda az: Én az én nemzetségem között békességgel lakom. Monda Elizeus: Mit lehetne tehát érette tennünk? Felele Géházi: Nincs fia és a férje vénember. És monda: Hívd ide! És a mikor oda hívta, megállott az ajtóban. És monda Elizeus: Esztendő

ilyenkorra fiút fogsz ölelni. És monda az: Ne, édes uram, Isten embere, ne mondj képtelen dolgot a te szolgálóleányodnak! És teherbe esék az asszony és fiát szült abban az időben, amelyet megmondott volt Elizeus.” (2. Kir. 4: 8-17)

Itt van egy asszony, akinek nem volt gyermeke, reménye sem volt arra, hogy lesz, de a prófétáról való gondoskodása jutalmául, az Úr megjutalmazta méhe gyümölcsével. S amint a fenti szövegben látjuk, az Úr kész volt adni neki valamit, amit az kért volna.

Vetés és aratás

Az Úr Igéje mondja: „Míg a föld léssen, vetés és aratás, ... meg nem szűnnek”. (1. Móz. 8: 22)

Ha valaki a földművelés idején attól való félelmében, hogy elveszíti a kevés gabonáját, elmulassza elvetni, az éhséget fog szenvedni. De aki vet, annak bőséges aratása lesz, mert az Úr úgy határozta meg, hogy ha vetünk (adunk), aratni (kapni) fogunk. Hogy a valóságban, sokan hiányt szenvednek, annak oka abban rejlik, nem vetnek (adnak).

„Van olyan, a ki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és a ki megtartóztatja a járandóságot, de ugyan szűkölködik” (Péld. 11: 24). Vannak olyanok, akik sohasem szűnnek meg imádkozni a szegényekért és a nélkülözőkért. Azért imádkoznak, hogy az Úr küldjön táplálékot, ruházatot és hasonlót, de elfelejtik, hogy a földön Isten népe az eszköz.

Jakab apostol írja: „Mi a haszna atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-é őt a hit?

Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, És azt mondja nekik valaki ti közületek: Menjetek el békességgel, melegedjete meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nekik, a mikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna? Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.” (Jak. 2: 14-17)

Ismert, hogy egy atyafi minden reggel imádkozik a szegényekért. De mielőtt befejezi imáját, hozzáteszi, hogy „Uram, küldj hozzám valakit, akin ma segíthetnék.”

Annak eredményeként, a munkába menetelekor, ahol az emberek kilométereket gyalognak, mivel képtelenek megfizetni a buszjegy árát, mindig talál valakit, aki felkéredzkedik az autóra. S ahogy viszi őket az autón, nyitott utat talál a szívükhöz, ahova elvetheti az igazság jó magvát.

Igen, az Úr felhív bennünket, hogy segítsünk és könnyítsünk az emberiség szenvedésein. Komolytalanul és megfontolatlanul tegyük ezt? Oh, nem!

„A szegényekre - a szeretet tárgyaira – nézve,...Isten sáfárainak nincs kötelezettségük azokkal szemben, akik továbbra is dohányoznak, kávé, fekete teát fogyasztanak? A szegények közül némelyek hajlamosak arra, hogy az összes éles bizonyágtételt a javakkal bíró emberek vállaira helyezték, de nekik is van valami tennivalójuk, egy olyan munka, amit el kell végezniük. Meg kell tagadniuk vágyaikat. Nekik ebben áldozatot kell hozniuk. Isten felhívja őket, hogy tegyék meg azt. S miután elhagyták mindezen ártalmas dolgokat, s ha azután szorult, anyagi helyzetbe jutnak, miközben ők megtesznek minden tőlük telhető legjobbat, amit csak tehetnek, akkor tehetősebb atyafiak kiváltsága, hogy kisegítsék őket nehéz helyzetükből.”¹²

A mi Urunk Jézus félreérthetetlen szavakkal jelentette ki, hogy ha valaki abban a helyzetben van, hogy könnyítheti az emberiség szenvedéseit, de nem teszi, az nem léphet be a mennyek országába.

„Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, a mely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettett. Mert éheztem, és nem adtatok ennem; szomjúhoztam, és nem adtatok innom; Jövevény

voltam, és nem fogadtatok be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem. Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? Akkor felel majd nekik, mondván: Bizony mondom néktek, a mennyiben nem cselekedtetek meg eggyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtetek meg. És ezek elmennek majd az örök gyötrelmre; az igazak pedig az örök életre” (Máté 25: 41-46).

Mivelhogy megvannak ezen becses ígéreteink testvéreim, „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.” (Gal. 6: 9)

„Mert nem igazágtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanúsítottatok az ő neve iránt, mint a kik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek.” (Zsidó. 6: 10).

Ígérjük meg az Úrnak, hogy mától kezdve minden lehetőséget meg fogunk tenni az emberiség szenvedésének enyhítésére. Még ha ez azt is jelenti, hogy utolsó falatunkat kell odaadni az éhezőknek, nagy lesz a mi jutalmunk. „Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Máté 5: 16).

Idézetek:

¹ *Bizonyágtételek 9. kötet 11. old.*

² *Welfare Ministry, p. 137.*

³ *u. ott 272.*

⁴ *Jézus élete 544.*

⁵ *Welfare Ministry p. 29.*

⁶ *Reflecting Christ, p. 229.*

⁷ *The Review and Herald, 1895. november 12.*

⁸ *Bizonyágtételek 8. kötet 226. 227.*

⁹ *Counsels on Stewardship, pp. 46. 47.*

¹⁰ *Welfare Ministry, pp. 35. 36.*

¹¹ *Krisztus példázatai 256- 257 (243).*

¹² *Manuscript Releases, vol. 15. p. 336.*

Szánakozás a gyakorlatban

ÍRTA: ROSARIO DIZON - FÜLÖP-SZIGETEK

Mi a szánakozás? Annak meghatározása: könyörület, amit mások nyomorúsága ébresztett fel, azzal a kívánsággal, hogy segítsünk rajtuk. Ebben az értelemben az tökéletessé tesz egy társat a hitben és a szeretetben. Mialatt a „szelídség” azt mondja, „Én nem tudom megtenni”, és a hit azt mondja: „Isten teheti azt meg”, a szánakozás eszközöket talál mások szenvedésének enyhítésére. Ilyen alapon egyetlen keresztény sem szegény a jócselekedetekben. A szánakozás gyakorlásával folyamatosan neveljük és fejlesszük a kiegyensúlyozott keresztény személyiséget. Ezért kell az egész keresztényi életünknek Isten akaratának cselekvéséből állnia. A Biblia és a Bizonyosságtételek világosan kijelentik az Ő akaratát viselkedésünkre és cselekedeteinkre nézve. Parancsoló módon nyilatkoztatja ki, hogy forduljunk el a tantételek és a nézetek szabályainak csupán csak az előadásától a gyakorlati kereszténységre, ahogy Jézus kinyilvánította azt rövid földi élete alatt. „Megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” (Ján. 8: 32). Ha mi is megmaradunk Isten Igéjében, akkor lélekben nevedezni fogunk, míg a keresztényi lelkület teljessége látható lesz bennünk. A lelki

érettség azonban sohasem fejeződik be önmagában. Fejlődünk, osztogatunk és áldássá válunk. S ahogy iszunk Isten Szavának élet vízből, az élő vízhez leszünk hasonlók, amelyben csak azért van élet, mert folyamatosan fogad vizet, ugyanakkor tovább is adja.

Jézus a szánakozás mintaképe

„Ha megkíséreljük Igéje által megismerni mennyei Atyánkat, angyalok szegődnek mellénk, értelmünk megnyílik, jellemünk tisztul és nemessé válik. Egyre jobban fogunk hasonlítani Megváltónkhoz.”¹

Azért, hogy a menny levegőjét áraszuk magunk körül, és a kegyes szájalom szépsége szerint éljünk, jellemünkben vissza kell tükröznünk Azt, akihez reggel és este imádkozunk. Jézus naponkénti érintkezése Istennel magába foglalta képessége minden részének fejlődését, ami nem csak a maga számára jelentett segítséget, hanem mások számára is. Legtöbb kapcsolata a szegényekkel és a szegényekért volt. „Tapasztalatból ismerte gondjaikat és nehézségeiket, így vigasztalni és bátorítani tudott minden egyszerű munkást.”² Sohasem volt annyira elfoglalva, hogy ne jutott volna el másokhoz, és ne mutatta volna be nekik Isten szeretetét a legkézzelfoghatóbb módon. Ő szeretett, ahogy a kendővel

körülkötötte magát, megmosta tanítványai poros lábait, és szeretettel szolgálva törölte meg azokat. Szeretetteljesek voltak üdvözlő szavai, ahogy Zákheusnak mondta: „hamar szállj alá, mert ma nékem a te házádnál kell maradnom” (Luk. 19: 5). Ő szeretett vonzó arckifejezésével, mikor kijelentette, hogy Péter apostol mi legyen, mikor azt mondta neki: „Legeltessed az én juhaimat”. (Ján. 21: 16) A házasságtörésen kapott asszonynak gyógyító szeretettel mondta: „Eredj el, és többé ne vétkezzél” (Ján. 8: 11). Az Ő fájdalmat okozó szeretete megnyilvánult, mikor ostorával hatalommal űzte ki a pénzváltókat a templomból. Mindenekfelett szeretett a kereszten, - egy mindent felemészítő szeretettel, amely mindnyájunkat üdvözíthet.

Megáldott bennünket, hogy áldás legyünk

George S. Schuler kijelentette: „A főútvonalak és a mellékútvonalak mentén sokan elfáradtak és megszomorodtak; Vigyél napfényt oda, ahol sötétség uralkodik, a szomorúnak hozz örömet; adj valamit, ahogy neked is adtak, mikor te voltál szükségben; szeress, ahogy a Mester szeretett téged, légy a gyámoltalanok valódi segítője, küldetésedhez légy hű: add, hogy áldás legyek, hogy életemből Jézus ragyogjon.”

Mily hatalmas és lélekemelő a mi lelki énekünk, ahogy hangzik, mikor Isten szeretetéről, és irgalmáról elmélkedünk. A testes, én-központosított önzés mibenlünk, mások helyett a testre, a lélekre és a szellemre összpontosul. „Ahogy az ember szívében gondolkodik olyan ő” (angol ford.) (Péld. 23: 7). Ha egyetértésben gondolkodunk az Úrral, önkéntelenül is cselekvő orientáltak leszünk. Hirtelen úgy fogunk gondolni másokra, ahogy Jézusra gondolunk. A valóságban a jó mag elvetésével elménkbe, „azzá” válunk. Ahogy hagyjuk azt növekedni, hamarosan a szánalom lelkét fejleszti ki bennünk, valamint az egészséget és a gyarapodást. Salamon király biztosan látta ezt, mikor azt mondta: „Ne távozzanak el a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te elmédben. Mert életük ezek azoknak, a kik megnyerik, és egész testüknek egészség.” (Péld. 4: 21. 22) Valóban, ahogy Isten meggyógyít bennünket, mi úgy gyógyítunk másokat, és hídépítőkké válunk, mert valódi kapcsolatot fejlesztünk a néppel. Miért van ez így? Jézus, az ember, nem másokért van? És bennünket is azért hívott el, hogy mi is másokért legyünk. Az igazi reformátorok nem csupán körüljárnak, és keresnek valakit, akire kiöntik a lelki igazságot és a népszerűtlen tantételeket, olyanokat, mint a vegetarianizmus, az öltözködési reform és mások. Az ilyen magatartás el fogja űzni a legtöbb embert. Ha a néppel való kapcsolatunk valódi, akkor sokakat fogunk Jézushoz vonni, ahogy a mágnes vonzza magához a vasreszeléket. Jézus állandóan hívja az embereket, hogy osszák meg az ő életét és adják tovább a meghívást másoknak. Emlékeztetek-e Mária, Márta és Lázár meglátogatására? Meglátogatta a zsinagógát is és kapcsolata volt a farizeusokkal és a vámszedőkkel is. A szánakozó, valódi szeretet a továbbadás kulcsa.

Mindig kihangsúlyozzuk hitünk közlésének egy oldalát. Ez a megfigyelés oldala. Szokás szerint nézzük és hallgatjuk az embereket,

amikor beszélünk. Csak nem figyelmezzünk az emberekre oly érzékenyen, ahogy kellene. Ez azért van, mert egyszerűen várjuk az alkalmat, hogy megnyissuk a szánkat. Ennek következményeként bizonyosságtevésünk nem hatja át mélyen más emberek életét. Közülünk némelyek természetüknél fogva sokbeszédűek. Még ha úgy is látszik, hogy figyelünk, gondolataink ugyanakkor valahol máshol vándorolnak, még ha a személy közlése nagyon fontos is számunkra. Itt nekünk meg kell állnunk és az igazi bizonyosságtevésről való elgondolásunkat újjá kell értékelnünk. Nem csak mások szavaira kell koncentrálnunk, hanem ezen szavak mögött rejlő érzelmeikre is. Az üzenet szánalommal telt hirdetője kifejleszti a megfigyelés csendes talentumát, mert éles megfigyelése következtében tudja és ismeri mások szükségletét. Némely ember negatív módon figyel. Mihelyt valaki mond valamit, és nem egyezik azzal, megszakítja és kijavítja. Mások választékosan figyelnek. Csak azt figyelik meg, amik érdeklik őket. De aki szánalmas az ő cselekedetében, az megfontoltan figyel, hogy együtt érezzen a személlyel és utat találjon fájdalmainak és szenvedéseinek enyhítésére. Azzal, ha többet figyelünk, mint beszélünk, építjük a hidat, ahelyett, hogy lerombolnánk azt.

Ahhoz, hogy a nagy válságban jót cselekedjünk, vagy szeretetet nyilvánítsunk ki, nincs szükség valami hősi cselekedetre. A kicsiny alkalmak mellett gyakran figyelmetlenül haladunk el – figyelmen kívül hagyva ebédet vinni egy családnak, mikor az apa vagy az anya a kórházban van; meghívni a szomszédot, hogy vegyen részt a közös alkalmon, észrevenni egy barátot, aki magára maradt, vagy lehajtott fejjel, figyelmetlenül haladni el valaki mellett válságában, vagy legyengült állapotában. Szomorú, hogy az a gondolat akadályozza még a gyülekezetet is a növekedésben, hogy „lényegében nekem is vannak problémáim, és több mindenre van szükségem, mint neked”. A

gyülekezet tagjai az evangélium terjesztésének ábrándképével elóttük, sok esetben elmulasztják saját, közvetlen szomszédjaikat.

Egy szombat délután az atyafiak és én is emlékezetbe idéztünk egy leckét, hogy szombaton nem kell mindig bezárkózni az épület négy fala közé. Elhatároztuk, hogy meglátogassuk a szomszédtságot. Magunkkal vittük az énekeskönyvet, hogy énekeljünk és imádkozzunk a gyülekezet minden keleten, nyugaton, északon és délen levő családjáért. Ki nem mondott üzenetünk az volt: Arra gondoltunk, hogy Isten szeret téged, és mit tehetünk, hogy segítsünk? A családok meg voltak lepődve, hogy ilyen látogatókat kaptak, mint mi, hosszú ujjú ruhában egy meleg délután tikkasztó óráiban. Szemeikben láttuk üdvözlő, sokatmondó mosolyukat, különösen, mikor mondtuk, azért jöttünk, hogy szükségleteik kielégítéséért és gyógyulásukért imádkozzunk. Csak néhány perbe került imádkoznunk, szívünket kiöntenünk Isten előtt, hogy lássa meg és áldja meg ezt a családot. Egy apa azt mondta, hogy családjának valóban szüksége van imára, mert akkor ő és felesége között nagy családi perpatvar állt fenn, és most nincsenek beszélő viszonyban. Hagytunk ott néhány füzetet, adtunk gyógyteákat, és megöleltük a házaspárt. Mindkettőnek könnyes lett a szeme, és újból elkezdtek egymással beszélni, ahogy kivezetek bennünket az első udvarba.

Egy másik család annyira örült az imának, hogy a nagymama másik imát is kért, amit a beteg unokának szenteljük. Más családokkal is találkoztunk, és mindegyiknek volt felemelő története. Minden szombati utunkon, hosszú mérföldeket kellett megtennünk dombos, göröngyös úton. De az imaszolgálat fenntartotta fizikai erőnket és belső megelégedést hozott szívünkbe. A nép nem látta gyengeségünket vagy saját nyomorúságunkat. Szomszédaink csak az Úr jelenlétét érezték életünkben. Gondolatainkat bármikor az Ő szolgálatára

összpontosítjuk, az imának mindig van ereje megérinteni mások életét.

A világnak együttérzésre, imára és Isten népének segítségére van szüksége. Arra van szüksége, hogy Krisztust meglássa követőinek életében. De Isten népének ugyanúgy szüksége van olyan alkalmakra, ami kiváltja belőlük a részvétet, hatásossá teszi imáikat, és kifejleszti bennük az isteni Példaképhez hasonló jellemet. Isten, hogy ilyen alkalmakról gondoskodjon számunkra, közénk helyezte a szegényeket, a szerencsétleneket, a betegeket és a szenvedőket. Azok Isten hagyatékai a gyülekezet számára. Isten e módon távolítja el a polyvát, tisztítja meg az aranyat. Ily módon tökéletesíti saját jellemünket.

„Krisztus azért jött a világra, hogy a szegények és szenvedők között munkálkodjon; hogy hirdesse a szegényeknek az evangéliumot. Figyelmének oroszlánrészét rájuk fordította. Ma gyermekei személyében látogatja meg a szegényeket és szűkölködőket, enyhíti keservüket, csillapítja szenvedésüket.

Ha a szenvedés és nyomor eltűnne, nem értenék meg Isten szeretetét és irgalmát. Nem értenék meg együtt érző, szeretetteljes mennyei Atyánkat. Az evangélium sohasem ölt magára nagyobb szépséget, mint mikor a nyomos és elhagyatottság területére visszük. Világossága akkor ragyog a legtisztábban és leghatalmasabban. Isten szavának igazsága belép a szegények kunyhóiba, s az igazság napja világítja be a szegények otromba nyomortanyáit, ahogy örömet hoz a betegeknek és szenvedőknek.”³

Erény a keresztény otthonból

A szájalommal telt szív olyan erény, mely csak Istentől származik. Ez egy olyan tudat, ami a türelemmel teljes és áldozatos élethől ered. Ez gyakran olyan gyermek, ifjú vagy felnőtt ismertető jele, amely egy keresztény család mennyei befolyása alatt nevelkedett. A nemes szülők, habár nehézségek és megpróbál-

tatások között is, de gyermekeiknek olyan szív örökségét adták át, mely ismerte a szenvedést és a kínt. Egy oly szívét, mely nem fog vonakodni jót tenni és imádkozni az aggodalomban levő lelkekért. Továbbá a szájalozó szülők a jelen időszak mögé tekintenek, és megpróbálják megtenni a maguk részéről a legjobbat, hogy megmentsek gyermekeiket a jövő szenvedéseitől, a nélkülözéstől, a betegségétől és a ki nem teljesedett egyéniségtől. Szemlélve a szülői felelősség ezen látványát, minden fiatal lánynak és ifjúnak, akik a házasságot fontolgatják, mérlegelniük kell, hogyan rendezzék gyermekeik születését és számát, akiket táplálni és nevelni tudnak.

„Minden anyagi természetű hagyatéknál többet ér, ha gyermekeidnek egészséges testet, józan értelmet és nemes jellemet tudsz örökségül adni. Aki idejekorán bölcs, az megéri, hogy miben áll az igazán eredményes élet, és otthona kiválasztásánál szem előtt tartja az élet legértékesebb dolgait.”⁴

Egy istenfélő apa a türelem, a hűség, a becsületesség, a szorgalom és a bátorság rendíthetetlen erényeit fogja gyakorolni és bemutatni gyermekeinek. Ugyanakkor a tekintélyt egyesíteni fogja a részvéttel, a kedvességgel és a szájalommal. Ennél fogva, ahogy szilárdan formálja a gyermekek jellemét, szíveikben kifejlődik az apa jó befolyása.

Más oldalról, az anya, aki a mindennapi házi munkákat csendesen és türelmesen végzi, aki tiszteli és szereti férjét és tiszteli Istent, hasonlóképpen együtt érző lelket fog kinyilvánítani gyermekeivel szemben. „Legyetek gyengédek és kedvesek gyermekeitekkel, s akkor ők is megtanulják a gyengédséget!”⁵ Teljesen értéktelen az a reformatori hitvallás, ha a családi életben nincs kedvesség, béketűrés és szeretet.

Ezek a napok az emberiség válságának napjai. A társadalom állapota a világ óriási területein megdöbbentő. Házasságtörés,

elválás, paráznaság, ifjúkori bűnözés, kábítószeres élvezete, alultápláltság, öngyilkosság és több minden, az a gonosz, ami nagymértékben sújtja a családokat, - a társadalom alapját.

„A bűn és a kísértés világában élünk. Körülöttünk mindenhol lelkek vesznek el Krisztus nélkül, és Isten azt akarja, hogy minden lehető módon munkálkodjunk érettük.”⁶

Az otthonban végzett misszió túlterjed annak tagjain. A keresztényi családnak szemléltető képnek kell lennie, ahogy bemutatja az igazi életelvek kiválóságát. Abban érezhető Krisztus szelídségének és együttérzésének jelenléte, és szívének szelídsége áthatja minden egyes tagját. Amikor az ifjak ilyen otthonokból kimennek az életbe, az ott tanult leckéket át fogják adni más családoknak is. Bárhol is látható, a gyakorlati szájalom vonzza a szent angyalokat. „Dicsérettel az ajkukon érkeznek, és a mennyben egy különleges hangnemű válasz zendül fel. Irgalmasságának minden tette nyomán zene szólal meg, hangzik fel a mennyben. Királyi székéről az Atya legdrágább kincsei közé sorolja az önzetlen munkásokat.”⁷

„Hadd lássa meg a világ, hogy nem zárkozunk be önzően a magunk kizárólagos érdekeinkbe és vallásos örömeinkbe, és meg kívánjuk osztani velük kiváltságainkat és azon áldásokat, mikben részünk van, az igazság megszentelése által. Hadd lássák, hogy a vallás, amit hirdetünk, nem zár be bennünket, nem fagyassza be a lélekhez vezető utat, nem tesz bennünket rideggé és követelődözvé...Akkor látni fogjuk, hogy sokan fogják követni azt a világosságot, amely tanításunkból és példaadásunkból ragyog elő.”⁸

Idézetek

¹ Jézus élete 50.

² u. ott 52.

³ Bizonyágtételek 7. kötet 158.

⁴ A Nagy Orvos lábnymán 255.

⁵ Gyermekevelés 149.

⁶ Bizonyágtételek 6. kötet 348.

⁷ Jézus élete 544.

⁸ Bizonyágtételek 4. kötet 59.

„Ezek közül a legkisebb”

ÍRTA: DANIEL S. LEE - USA

Nagyon jól emlékszem, volt egy alkalom. Egy szombatiskolai lecke tanulása alatt volt, mikor a tanulmány negyedéves tárgya a családdal foglalkozott. Nagy érdeklődéssel, hosszú megbeszélést tartottak azzal kapcsolatban, hogy hogyan kell nevelnünk a gyermekeket a Bibliában és a Bizonyosságtételekben megadott tanítás szerint! Úgy látszott, hogy mindenki eljutott egy következtetésre azzal a gondolattal, hogy csak kegyes szülők, és hűséges példaadásuk hozhat igazi boldogságot a családi körbe, és lehetnek a gyermekek olyanok, mint „a templom mintájára kifaragott oszlopok” (Zsolt. 144: 12).

Azonban egy látogató, aki rendszeresen látogatta a gyülekezetet, feltette a kérdést: „Igen, jól beszéltek a család táplálása és annak hatása felől. De ki néz azon a gyermekek után, akiknek nincsenek szülei? Ki gondol azok nevelésére? Hogyan tanulhatnak, amikor nincs senki, aki tanítaná őket?” Egy percnyi szünet következett, mivel a kérdés váratlanul jött.

Igen, nagyon fontos beszélni az összes dicső dologról, az eszményi családról, nevelésről és más hasonló tárgyokról, de gyakran elmulasztunk azokra gondolni, akik

úgy a gyülekezetünkben, mint a társadalomban „holtpontra” vannak.

„Vannak árvák, akikről gondoskodni kell, de némelyek nem merik elvállalásukat kockáztatni, mert ez több munkát jelentene számukra, mint amennyit tenni gondolnak, mert az kevés időt hagyna nekik a maguk kedve szerint cselekedni.”¹

„Isten igazságának alig van hatása a világra, pedig nagy befolyást kellene életünk által gyakorolnia. Hitvallásból nagyon sok van, de kevés tartalommal. Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak, ha vallásos meggyőződésünket nem tükrözi mindennapi életünk. Hitvallásunkkal - ha mégúgy hangoztatjuk is - nem mentünk meg senkit: sem magunkat, sem embertársainkat, ha nem vagyunk igazán keresztények. A jó példából minden hitvallásnál több áldást merít a világ.”²

Az ítélet

Máté evangéliuma 25. fejezetében utalást találunk Krisztus második eljövételére, és a megjutalmazásra, amit el fognak nyerni úgy az igazak, mint a

gonoszok. ”Minden népek” a Bíró elé lesznek gyűjtve, mindenki, aki élt ezen a földön, számot kell adjon az ő cselekedeteiről. Az embernek Fia, aki az egész világegyetem teremtője és megváltója lesz akkor a Bíró és minden esetet Ő fog értékelni. Azonban a példázatban az összes résztvevő két csoportra lett osztva. Az egyik csoportot „juhoknak” írja le, a másikat „kecskéknek”. Mind két csoport ítélete el volt már döntve, és „ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készített a világ megalapítása óta.” (Máté 25: 34)

Milyen meglepő megjutalmazás! Mindenkinek egész életében kell reménykednie ezen áldásban. De amikor elnyerik ezt a jutalmat, az sokkal nagyobb lesz, mint hogy elvárták volna, mivel az, az örökkévalóságon át fog tartani.

„Akkor beteljesedik majd Krisztusnak tanítványaihoz szóló ígérete: ’És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket.’ (Ján. 14: 3) Akik szerették és várták Őt, azokat dicsőséggel, tisztességgel és halhatatlansággal koronázza meg. Akkor a megholt igazak feltámadnak sírjaikból és az élő igazakkal elragadtatnak az Úr elé a felhőkbe... Hallani fogják

Jézus hangját, mely kedvesebben hangzik bármely zenénél, amit valaha is hallottak, amint mondja: Küzdelmetek véget ért. „Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta!” (Máté 25: 34)”³

Mi lesz a másik oldalon levő csoporttal? „Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, a mely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettett.” (Máté 25: 41). Mily nagy ellentét! Biztos vagyok abban, hogy senki sem akarja hallani ezt a kijelentést, még álmában sem.

„Amikor majd a hatalmas fehér trón előtt állsz, akkor munkád olyan színben tűnik fel, amilyen valójában volt. A könyvek megnyitvatnak, s nyilvánvalóvá lesznek a benne rejlő feljegyzések minden ember életéről. Sokan abból a népes csoportból nem lesznek felkészülve erre a kinyilatkoztatásra. Néhányuk fülét váratlan meglepetésként éri majd e szavak: 'Mégmértél és híjjával találtattál!'”⁴

„Vannak a szombattartók soraiban olyanok, akik erősen ragaszkodnak földi kincseikhez. Aranyuk a bálványuk; és ők jobban szerették pénzüket, tanyájukat, marháikat és kereskedésüket Megváltójuknál, aki érettük szegénnyé lett, hogy ők, az Ő szegénysége által meggazdagodhassanak. Ők dicsőítik földi kincseiket, nagyobb értékűnek tekintik az emberek lelkeinél. Hangzani fog ezekhez a „jól vagyon”? Nem, soha! A megmásíthatatlan ítélet: 'Távozzatok' fogja érinteni megdöbben érzeiket. Krisztus semmit sem tud tenni értük. Haszontalan szolgák voltak, felhalmozták az eszközöket, amiket Isten rájuk bízott, mialatt embertársaik a tévtanokban és a sötétségben vesztek el.”⁵

Mi volt a két csoport felett kimondott ítéletben az alapvető különbség? A válasz nagyon

egyszerű: „És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egyel az én legkisebb atyámfiak közül, én velem cselekedtétek meg.” (40. vers)

„Krisztus a maga érdekeit a szenvedő emberiség érdekeivel azonosítja. Megfedte saját nemzetét, mivel embertársaikkal rosszul bántak. A leggyengébb, vagy a legtevédeőbb hívőnek az elhanyagolásáról vagy kihasználásáról úgy beszél, mint amit vele szemben követtek el. A jóindulatot, amit velük szemben tanúsítottak, annak tulajdonítják, hogy vele szemben cselekedték meg. Ő kötelességeinkkel szemben nem hagyott bennünket sötétségben, hanem különböző formában és különböző megvilágításban gyakran megismétli ugyanazokat a tanításokat. A szereplőket előre viszi az utolsó nagy napra és kijelenti, hogy az a bánásmód, ahogy bántak az Ő legkisebb atyjafiaival, fogja kárhozatni vagy mentegetni őket, mintha vele tették volna meg. Azt mondja: „Én velem tettétek meg”, vagy „Én velem nem cselekedtétek meg”.”⁶

Ki a legkisebb?

Ahogy az Egyesült Államok Függetlenségi Nyilatkozata tartalmaz egy cikkelyt arról, hogy „minden ember egyenlőnek lett teremtvén”, a Biblia is tanítja, hogy Isten szemében minden egyes lélek egyenlő értékű. Akkor mire utal ebben a szövegben a „legkisebb” szó? A „legkisebb” kifejezés nem azt jelenti, hogy Isten hogyan tekint a lelket, hanem inkább azt, hogy az emberek hogyan tekintik egymást.

Hogyan állunk mi a „szerencsétlen” szó használatával? A véges emberi lények élete soha sincs biztonságban, és meglepetésekkel van telve. Egy ember életében sok minden történik váratlanul, és azok közül

némelyek szerencsétlen helyzetet idéznek elő. Nem kételkedünk Istennek mindenkivel szemben tanúsított gondviselésében, amikor javunkra váratlan dolgokat enged meg életünkben. Egy példa a sok közül. Egy különös eset jut eszembe, és pedig Helen Keller esete. Egy szerencsétlen betegség következtében már korán gyermekkorában megvakult, megsüketült és megnémült Tekintet nélkül azon eredményekre és a megjegyzésre méltó teljesítményekre, amit Keller végtére is későbbi életében megvalósított, a valójában egy másik személy az, akinek neve egyenlő ragyogásban, közvetlenül az ő neve mellett áll. Az Anne Sullivan neve, aki felajánlva magát, türelemmel és szánalommal egész életét arra szentelte, hogy ilyen csodálatos eredményt hozzon ki Keller életéből.

„Azok közül, akiknek szüksége érdeklődésünkre tarthat igényt, az özvegy és az apátlan árvák követelik meg leggyöngédebb együttérzésünket. Ők az Úr különös gondviselésének tárgyai. Isten megbízatásként hagyta őket a keresztényekre. „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.” (Jak. 1: 27)”⁷

„A bűn és kísértés világában élünk. Krisztus nélkül lelkek pusztulnak el körülöttünk mindenfelé. Isten azt akarja, hogy minden lehető módon munkálkodjunk értük. Ha kellemes otthonod van, hívd meg az otthontalan fiatalokat, akik segítségre szorulnak, akik vágnak a nyájas és szerető szavakra, a tiszteletre és udvariasságra. Ha Krisztushoz kívánod vezetni őket, tiszteletet és szeretetet tanúsíthatsz irántuk, mint Krisztus vérének megvásároltjai iránt.”⁸

A mi szánalommal telt Meváltónk példája

Bethesdánál 'a Megváltó mégis látott valakit, akinek állapota mindenkinél nyomorúságosabb volt. Ez az ember harmincnégy éve gyógyíthatatlanul béna volt. Betegsége jórészt saját bűneinek következménye volt, amit Isten ítéletének tekintettek. Egyedül, barátok nélkül tengette életét ez a szenvedő a nyomorúság hosszú évein át, és már úgy érezte, hogy kivettetett Isten kegyelméből.'⁹ Milyen hatással volt a Megváltóra ez a szerencsétlen ember?

„(Jézus) monda néki: Akarsz-e meggyógyulni?... Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj! És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala” (Ján. 5: 6. 8. 9).

Útközben Jairus házához, hogy meggyógyítsa annak lányát „Jézus egy szegény asszonyt vett észre a sokaságban, aki tizenkét éve olyan betegségben szenvedett, mely életét teherré tette. Mindenét orvosokra, gyógyszerekre költötte, de az eredmény csak annyi volt, hogy gyógyíthatatlannak nyilvánították. Reménye újraéledt, midőn Krisztus gyógyításairól hallott. Biztos volt benne: ha csak Hozzá mehetne, meggyógyulna. Legyengülten, szenvedve eljött a tengerpartra, ahol Ő tanított, s megpróbált átfurakodni a sokaságon, de hiába. Követte Jézust Lévi-Máté házából jövet is, mégsem tudta elérni Őt. Már kezdett elkeseredni, mikor Jézus utat tört a sokaságban, és közel jött hozzá.”¹⁰

Az asszony hittel érintette Krisztus ruháját és azonnal meggyógyult betegségéből. S ahogy vonult vissza a tömegeből, a szánalmas Megváltó nem akarta, hogy az áldott biztosíték nélkül távozzon, és azt mondta: „Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból” (Márk 5: 34).

„Jézus mind a test, mind a lélek gyógyítója volt. Érdeklődött a szenvedés minden részlete iránt, amire csak felfigyelt, és minden

szenvedőnek enyhülést hozott.”¹¹ „Bárhová ment, irgalmas cselekedetei megelőzték. Ahol csak elhaladt, az emberek, akiken könyörült, egészségben örvendeztek, s próbálgatták újonnan visszanyert erejüket. Tömegek gyűltek köréjük, hogy ajkukról hallják, amit az Úr művelt velük. Sokak számára Jézus hangja volt az első, melyet hallottak, neve az első, melyet kiejtettek, arca az első, melyet láttak. Miért ne szeretnék tehát Jézust, s zengenék dicséretét? Ahogy áthaladt a falvakon, városokon, olyan volt Ő, mint az életadó folyó, élet és öröm áradt, amerre csak ment.”¹²

Amikor még ifjú volt, „Jézus a világ számára a gyógyító kegyelem kútforrása volt. Életéből még a názáreti magányban eltöltött évek alatt is rokonszenv és gyengédség áradt. Jelenlétében mindenki boldogabb lett - az idősek, a gondterheltek, a bűnösök, az ártatlan örömmel játszó gyermekek, a ligetek csöpp teremtményei, még a türelmes teherhordó állatok is. Ő, aki szavának erejével világokat tartott fenn, most lehajol, hogy segítsen egy sebesült madáron. Figyelme semmit sem került el, a legkisebbnek is szolgált.”¹³

Milyenek vagyunk mi?

Tekintet nélkül a mi választásunkra, nyomorúsággal, betegségekkel, kinnal és aggodalommal telt társadalom közepette élünk. A bűn következményei sebhelyhez hasonlóan mindenütt láthatók ezen a földön. Sőt, ez mintha az életre is igaz volna, amint Jób mondja: „Hanem nyomorúságra születik az ember, amint felfelé szállnak a parázs szikrái.” (Jób. 5: 7) Vannak emberek, akik sokkal többet szenvednek, mint mások. Ezek figyelmünket követelik meg.

Mily gyakran nem vagyunk tudatában annak, hogy akiknek segítségünkre van szükségük, közvetlen közelünkben lehetnek. Nem foglalnak-e le bennünket

túlságosan saját érdekeink, felelősségünk és céljaink, hogy még csak figyelembe se vegyük őket? Ha oly nagymértékben lefoglalnak a saját dolgaink, hogy nem reagálunk ezekre a szükségletekre, akkor valami nagyon fontos dolgot elhibáztunk az életben. Nem számít, hogy milyen állást töltünk be, vagy mennyi eredményt értünk el, ha ezt az életfontosságú kérdést elhanyagoltuk, akkor minden eredményünk hasztalan lesz, sőt mi több: kihagytuk létünk igazi értelmét. Ha elfelejtkezünk azon tanácsról, hogy vigyázz, megfontoltan, imádkozva, lelkiismeretesen, hogy gondolataidat ne foglalják le annyira a fontos üzleti vállalkozások, hogy elhanyagold az igazi kegyességet, és kialudjon szívedből a szeretet, holott nagy és égető szükség van arra, hogy Isten segítő keze légy a vakok és más szerencsétlenek számára. A legbarátságosabb egyénnek van szüksége leggyengédebb figyelmünkre. Használd fel idődet és erődöt, hogy megtanuld, 'lélekben buzgó' légy, igazságosan járj el, 'szerezd az irgalmasságot' és 'szolgálj az Úrnak'! Gondolj arra, amit Krisztus mond: 'Amit megcselekedtetek eggyel az én legkisebb testvéreim közül, én velem cselekedtetek meg.'

„Isten megkívánja, hogy népe sokkal részvételjesebb és tapintatosabb legyen a szerencsétlenek iránt, mint jelenleg teszi. Ő megkívánja, hogy ugyanazt a figyelmes bánásmódot tanúsítsuk a vakok és egyéb testi erőtlenségben szenvedők iránt, mint amilyent az özvegyek és árvák iránt kell kinyilvánítanunk. Az önzetlen segítőkészség nagyon ritka korunkban Különös, hogy a hitvalló keresztények megvetik Isten igéjének egyszerű és határozott tanításait, és nem éreznek lelkiismeret furdalást. Isten reájuk helyezte a szerencsétlenek, vakok, bénák, özvegyek és árvák gondozásának felelősségét, de nem sokan törődnek vele.

Nagy munkát kell végeznünk ezen a világon, és amint közeledünk a föld történelmének végéhez, ez a feladatunk a legkisebb mértékben sem fog csökkenni. Ha szívünket Isten tökéletes szeretete tölti be, csodálatos dolgok fognak történni.”¹⁴

Némelyek mondhatják: „Belefáradtam az emberek segítségébe. Ennek nincs vége!” Vannak, akik a legjobb erőfeszítésükkel segíthettek másokon, de némelykor munkájukban elcsüggednek, mivel nem láttak sok eredményt. De gondolkozzunk el egy pillanatra. Mi eljárásunk valódi célja? Az, hogy kielégítsük az ilyen irányú büszkeségünket, és nyerjünk valamit, ami beajánlhat bennünket Isten és a nép előtt? Habár keményen dolgozhattunk azért, hogy lelkeket nyerjünk meg, de ne feledkezzünk el arról a tényről, hogy egyetlen mag sem hoz termést egyik napról a másikra. Sok időbe, gondozásba és türelembe kerül, míg az aratás beéri. Hasonlóképpen ugyan ez áll fenn a lelkekért való munkálkodásban.

Talán mondhatjátok, hogy titeket rászedtek és azokra költöttétek javaitokat, akik méltatlannak bizonyultak szeretetetekre, ezért nincs bátorságotok segíteni a szükségben levőket. Jézust állítom elétek. Ő eljött, hogy megmentse a bűnbeesett embert, hogy üdvösséget hozzon saját népének, de azok nem

fogadták el Őt. Irgalmasságára sértéssel és megvetéssel feleltek. Végül megölték Azt, Aki azért jött, hogy életet adjon nekik. Elfordult ezért az Úr elesett fajunktól? Habár a jó irányba megtett erőfeszítéseid kilencvenkilencszer eredménytelenek lesznek, és ha csak sértésben, megvetésben és gyűlöletben volt részed, de ha a századik erőfeszítésed eredményesnek bizonyul, és egy lelket megmentettél, oh, mily nagy győzelmet értél el! Egy lelket kiszabadítottál Sátán kezéből, egyetlen lélek javára szolgáltál; egyetlen lelket bátorítottál. Ez tízezerszeresen megfizeti neked minden erőfeszítésedet.”¹⁵

„Atyám áldottai”

A próba ideje megrövidítettetik. Alkalmak múlnak el. A *megfelelő időre és elegendő pénzre* várunk, hogy másokon segítsünk? Abban az esetben, ha nem vetünk tavasszal, semmit sem leszünk képesek majd aratni.

„Ha örökkévaló érdekeitekre tekintetek, akkor ébredjétek fel és kezdjétek vetni a jó magot. Amit vettek, azt fogjátok aratni is. Közeledik az aratás – a begyűjtés nagy ideje, amikor azt fogjuk learatni, amit vetettünk. A termés el nem marad, az aratás bizonyos. Most van a vetés ideje. Most tegyetek erőfeszítéseket, hogy gazdagok legyetek a jó

cselekedetekben. ‘Legyetek adakozók, közlők’. Halmozzatok fel magatoknak kincseket jó alapul a jövőre, hogy ‘elnyerhessétek az örök életet.’ Kérlek benneteket atyámfiai minden helyen, rázzátok le magatokról fagyos ridegségeket. Buzduljatok fel a vendégszeretetre, és azok iránti szeretetre, akik segítségre szorulnak.”¹⁶

Az Úr áldjon meg bennünket, hogy az Ő jobb keze felől állhassunk, és hallhassuk Őt, amint mondja: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogolyvoltam, és eljöttetek hozzám.” (Máté 25: 34-36)

Idézetek:

¹ *Bizonyságtételek 2. kötet 27.*

² *Krisztus példázatai*

³ *Apostolok története 26.*

⁴ *Gyermeknevelés 401.*

⁵ *Counsels on Stewardship, pp. 123.*

⁶ *Welfare Ministry, p. 23.*

⁷ *Bizonyságtételek 6. kötet 281.*

⁸ *u. ott 348.*

⁹ *Jézus élete 159.*

¹⁰ *u. ott 285.*

¹¹ *u. ott 68.*

¹² *u. ott 289.*

¹³ *u. ott 53.*

¹⁴ *Életem ma augusztus 27.*

¹⁵ *Bizonyságtételek 2. kötet 31.*

¹⁶ *u. ott.*

Az el nem értek elérése

ÍRTA: DANIEL CAMPODONICO - OLASZORSZÁG

És monda nekik: Elmenvén a széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek” (Márk 16: 15). Ez az Úr nagy parancsa minden hívő számára. Az örökkévaló evangéliumot hirdetni kell hatalommal „a föld lakóinak, és minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek” (Jel. 14: 6). Annak el kell jutni a „föld végső határáig” (Jel. 1: 8), világítsa be a földet Isten dicsőségével; legyen az „bizonyosságul minden nemzet-ségnek, és akkor jó el a vég”. (Máté 24: 14)

Hogy teljesítsük az Úr nagy parancsát, hirdetni kell az örökkévaló evangéliumot, a jelenvaló igazságot, az örömhírt minden nemzetnek, csoportnak, nyelvnek, népnek és személynek. Azt mondani kell minden nyelven, hirdetni ezen a világon a föld végső határáig.

De mily nagy tervet foglal magába az Úr nagy parancsa?

A világ

A világ lakossága ma több mint 6.4 milliárd fő. A jelen fejlődés üteme szerint, minden másodpercben 4.11 gyermek (egy év alatt 129,880.000) születik, és minden másodpercben 1.7 ember hal meg (ez egy év alatt, több mint 56,590.000) Ez azt jelenti, hogy a lakosság minden évben körülbelül 73,480.000 emberrel gyarapodik. Ez azt jelenti, hogy ezen imahét alatt, ezen 10 nap folyamán a lakosság száma körülbelül 2,013.000 személlyel növekedett, és ha várunk még három napot, akkor elegendő lesz az a nép, hogy egy másik Rómát benépesítsen.

A világ 193 független nemzetre, plusz 70 alárendelt és más területre van osztva. De van sok ezer nemzetiségi csoport, melyek több mint 6.800 nyelven beszélnek. Ezen nyelvek között több mint 200 olyan nyelv van, melyet millióan vagy még többen beszélnek, és 27, melyet körülbelül 50 millióan, vagy többen beszélnek.

A világban több ezer vallás van, és a világ lakosságának több mint 67%-a nem keresztény. Ez azt jelenti, hogy több mint 4.3 milliárd ember nem keresztény.

De ennél még nagyobb a különbség a nevelésben, a hivatásban, gazdasági állapotban, társadalmi helyzetben, korban, nemben és hasonlóknban. A világ lakossága sok ezer különböző csoportba oszlott meg.

Mindez a sok adat azt mutatja, hogy milyen nagy a kihívás, ha elfogadjuk az Úr parancsát, hogy prédikáljunk „minden teremtsnek.” Ez ma azt jelenti, hogy hirdetni kell 6,4 milliárd embernek, és el kell gondolkoznunk azon a tényen, hogy minden nap kb. 155.000 ember hal meg, és soknak, sok ezernek sohasem volt meg az az előjoga, hogy meghallja a jelenvaló igazságot. Más oldalról minden nap kb. 355.000 ember születik és nekik meg kell hallaniuk az örökkévaló evangéliumot.

Amikor a Reformmozgalom létrejött, a világ lakossága csaknem 2 milliárd volt, és nagy volt az elvégzendő munka. Ma sokkal nagyobb kihívással nézünk szembe, és holnap még nagyobb lesz az. A kegyelem ideje rövid. Minden elmúló nappal egy nappal kevesebb van a munkára.

Az el nem értek

A vég még nem jött el. Jézus, az irgalmas Megváltó még nem jelent meg, mert az Ő műve még nem valósult meg. Mit tehetünk, hogy siettessük „Isten napjának eljövételét”? (2. Pét. 3: 12), hogy találkozunk a királyok Királyával, és az urak Urával (Jel. 19: 16)? Teljesítenünk kell az Úr nagy parancsát, hogy elérjük az el nem érteket... De kik az el nem értek?

Nemzetek és az alárendelt területek

Még kb. 120 ország van, ahol a Reform Mozgalomnak nincs egyetlen tagja sem. Izland és Albánia Európában, Marokkó és Gabon Afrikában, Irak és Taiwan Ázsiában, Kuba és Grenada Észak-Amerikában, Palau és Micronesia a Csendes-óceán körzetében. Ez csak néhány példa. Más országokban és területeken nagyon kevés számban van jelen a Reformmozgalom, de némely helyen nem helyi származásúak, hanem bevándorlók. Ez azt jelenti, hogy a missziómunkát még ki kell fejleszteni

Népek és népcsoportok

Több ezernyi etnikai csoport és nép van, akiknek az örökkévaló evangéliumot még hirdetni kell, Inuitnek és Blackfeetnek Észak-Amerikában, Guajironak és Yanomaninek Dél-Amerikában szintén, Saminak és Kominak Európában, Tuaregnek és Nubanak Afrikában, Hazaranak és Hanina Ázsiában, Chamoronak és Yapesenek Óceániában szintén, és így tovább.

A nyelvek

A 200, az egymillió vagy még több ember által beszélt nyelvből csaknem 80 vagy 90 nyelven készítünk rendszeresen kiadványokat. Ez még nem a fele a 200 beszélt nyelvnek. Ezekon kívül plusz vannak kisebbségi nyelvek, amelyekre ki kell terjeszteni a kiadványok készítését.

Személyek

Az emberek milliárdjai várnak arra, hogy meghallják a Jelenvaló Igazságot, és minden nap sok ezren halnak meg anélkül, hogy részesültek volna ezen kiváltságban. Közöttük vannak férfiak és nők, gyermekek, ifjak, idősek, analfabéták (körülbelül 780 millió), diákok, tanítók, tanárok, értelmességek, tudósok, művészek (zenészek, költők, írók, színészek, stb.), atléták, gazdálkodók, artisták, munkások, kereskedők, igazgatók, ügyvédek, bírók, politikusok, orvosok, katonák, bevándorlók, turisták, külföldiek, gazdagok, szegények, dohányosok, HIV betegek, drogfogyasztók, prostituáltak, bűnözők, gonosztevők és elítéltek, munkanélküliek, nyugdíjasok és betegek. Vannak közöttük katoli-kusok, protestánsok, ortodoxok, anglikánusok, muszlinok, hindik, buddhisták, szikhek, zsidók, vallástalanok vagy istentagadók, stb. És hol találjuk meg őket? Mindenhol. Közülük lehet valaki közvetlenül a mi szomszédunkban.

De hogyan lehet egy olyan kis gyülekezetnek, mint a Reformmozgalom elvinni az örömhírt és bizonyosságul lenni „a föld végső határáig”, elérnie a még el nem érteket? Tekintsünk meg néhány példát a Szentírásból.

Példák a Bibliából

Sok példát találunk a Bibliában arról, hogy a hívők hogyan érték el az el nem érteket, és hogy Isten hogyan készítette elő ahhoz az utat. Tekintsünk meg néhányat ezek

közül és nyerjünk fogalmat arról, hogy hogyan lehetséges kevés istenfélő ember számára elérni különböző társadalmi csoportokat, az emberek ezreit, terjesztve az élő Isten, az Ő igazságának és szeretetének világosságát.

Országok, emberek és népcsoportok

Ábrahám, egy gazdag ember, aki nomád kivándorlóvá lett, a Kánaánita nemzetnek prédikált, és az ő oltárai csendes tanúbizonyságot tettek Jehováról. Jézus tanítványai és Pál apostol, a korábbi üldözött terjesztette az örömhírt nagy hatalommal, „felhárítva” ezzel a világot (Apcsel. 17: 6). Szavaik és írásaik eljutottak a zsidókhoz, a rómaiakhoz, galatabeliekhez, macedóniakhoz, görögökhöz, és sok más népekhez és népcsoportokhoz. Sok, távoli országon mentek keresztül. Az volt nagy céljuk, hogy hirdessék az evangéliumot azok között, ahol Krisztus még nem „neveztetett” (Róma 15: 20). Hamarosan a Római Birodalomban is elterjedtek a hívők, még a császár udvarában is” (Fil. 4: 22).

Királyok

József egy ifjú szolga és rab, Dániel, a kideportált nemes, Eszter, a Perzsia birodalom zsidó királynője, Nehemiás, a megbízott tisztviselő – ezek mind megismertették a világi hatalmak királyaival az egyedüli élő Istent. Ezen királyok közül volt, aki nyilatkozatot adott ki, és elküldte „minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, akik az egész földön lakozának”, hogy „dicsérje, magasztalja és dicsőítse a mennyei királyt” (Dán. 4: 34. 6: 25). Az eredménye az lett, hogy „sokan a föld népei közül zsidókká lettek” (Eszter 8: 17).

Miniszterek, állami tisztviselők, katonák

Egy kicsiny rabszolga leány mutatta meg az utat, hogy Szíria hatalmas hadvezére hol találhatja

meg gyógyulásának módját és a Teremtőt. Különböző római katonák, mind a kapernaumi százados, Kornélius az Apostolok cselekedetei 10. fejezetében, és a filippi börtönört. Mindnyájukat mélyen érintették az élet igéi, amit hallottak Jézusról, Pétertől és Páltól. Gondoljatok Sergius Paulus helytartóra Cyprus szigetén, és a Kandaké, az Etióp királynét szolgáló nagytekintélyű komornyikra. Gondoljatok Zákeusra is, a gazdag fővám-szedőre. Ezek boldogan nyitották meg szívüket, és hitték, hogy „Jézus Krisztus az Isten fia” (Apcsel. 8: 37).

Papok és vallásvezetők

A tanítványok, a hívők Jézus Krisztus szolgálatában és missziómunkájukban találkoztak zsidó és pogány papokkal, Lévitákkal és más vallásvezetőkkel. Különböző alkalmakkor a zsidó nép Nagytanácsa (Szanhedrin) előtt kellett bizonytságot tenniük, ahogy István tette. Lukács azt jelenti, hogy „a papok közül nagyon sokan követték a hitet” (Luk. 6: 7).

Értelmességiek, hivatásos és mesteremberek

Mi gyakorolt benyomást, a keleti Bölcssekre, hogy eljöjjenek keletről imádni az újszülött Királyt, és hogy értékes ajándékokat hozzanak néki? A Szentírás tárt fel előttük egy ősi jövendölést! Lássátok a pogányok apostolát a Marshegyen, ahogy bemutatja az ég és föld Urát, a feltámadt Megváltót, a pogány költőknek, művészeknek, bölcselőknek, tudósoknak és Athén bölcseseinek. De voltak ott hivatásbeliek, Lukácshoz, a szeretett orvoshoz hasonló, Zena az ügyvéd, Lídia, a bíboráros asszony, és a sátorkészítő Priscilla és Aquila, akikhez eljutott a kegyelem üzenete. Figyeljétek meg, hogy azután mennyire tökéletesen ebben magyarázták a kézműves iparosok, Priscilla és Aquila Isten útját a tanult és ékesen szóló Apollónak. Pál apostol meg is említi ezen emberek missziómunkáját: „kik nékem segítő munkatársaim Krisztus Jézusban, akiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is.” (Róma 16: 3. 4)

Asszonyok

Illést, hogy elrejtőzzön Akháb, a hitehagyott király szándéka elöl, Sareptába, egy pogány asszonyhoz küldte az Úr, aki elismerte, hogy ő Isten embere volt. Sok évvel azelőtt a pogány leány, a moábita Ruth, Naomi, egy Izraelita menekült által hívővé lett, és azon kiváltságban részesült, hogy Krisztus ősanjává lett. Sok asszony elfogadta az igazságot, és olvassuk, hogy Thessalonkában sok előkelő asszony hitt (Apcsel. 17: 4). Nem csak erényes asszonyok fogadták el a hívást, hogy fogadják el a mennyek országát, hanem bűnös asszonyok is (tisztátalanok, házasságtörők, stb). Jézus azt mondta a zsidó vezetőknek: „Bizony mondom néktek,... a paráznák megelőznek titeket az Isten országában” (Máté 21: 31), mert „a parázna nők hittek” (32. vers) Keresztelő János prédikációjának. Krisztus szolgálata alatt, e kivetett társadalmi osztálya elfogadta az irgalom szavát. Lásd a samáriabeli asszonyt, aki maga lett városa lakóinak a misszionáriusa, és Mária Magdalénát, a bűnös nőt, az első volt, aki látni akarta a

feltámadt Megváltót, s ahogy elvitte az örömteljes hírt az elcsüggedt tanítványoknak. Ott volt Ráháb, a jerikói parázna nő, aki kedves cselekedetei és hite következményeként a kémeek megmentették őket, s az Úr megemlékezik róla a Zsidókhoz írt levélben. Ő neki is megvolt az az előjoga, hogy Krisztusnak egy ősanya legyen.

Gyermekek és az ifjúság

Amikor a tanítványok nem engedték az anyáknak, hogy gyermekeiket Jézushoz vigyék, az Úr utasította őket: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el őket értőlem; mert ilyeneké az Istennek országa” (Luk. 18: 16). S az evangélium az ifjúságnak is szól. Timoteus volt az egyik, aki elfogadta, akihez Pál apostol azt írta: „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” (1. Tim.: 12)

A szegények és a betegek

Jakab azt írta: „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az. Meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban” (Jak. 1: 27). S Ésaiás arra tanít: „az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegényt házádba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad,” (Ésai. 58: 7) Joppé városában egy hívő nagy barátja volt és sokat segítette a szegényeket. Ez Tábita volt, aki feltámadt a halálból. A betegek gyógyítása fontos részét képezte Jézus szolgálatának. A Bibliában sok gyakorlati példáját találjuk az orvosi misszióknak.

Szolgák és bűnözők

Az Új-szövetség leveleiben különböző oldalakat találunk a rabszolgákkal és a szolgákkal kapcsolatban, ami azt mutatja, hogy az evangéliumot nekik is prédikálták. Ezek közül az egyik a Filemonhoz írt levél, melyet Pál a

Az emberek milliárdjai várnak arra, hogy meghallják a jelenvaló igazságot, és minden nap sok ezren halnak meg anélkül, hogy részesültek volna ebben a kiváltságban

szolga érdekében írt, aki az ő szolgálata által tért meg. Az evangélium a bűnözőknek is szól. Mialatt Jézus haldoklott a mi megmentésünkért, kinyilvánította irgalmát a bűnözővel szemben, aki a kereszten tért meg.

Feladatunk, hogy elérjük az el nem érteket

A fenti példák késztessenek munkára bennünket, hogy mindenütt terjesszük az örömezenetet. De mire van szükségünk, hogy végezni tudjuk ezt a munkát, amellyel, hogy mély szeretetet érzünk a bűnösök iránt? Ha helyzetünkre tekintünk, akkor azt látjuk, hogy szükségletünk listája nagyon hosszú. Legalább a következőket vegyük figyelembe:

Erő

Hogy Krisztus bizonyosságtevői lehessünk a föld legvégső határáig, nagyon fontos erőt nyernünk, amit csak a Szentlélek adhat. Annak a feladata, hogy „megfedje a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében” (Ján. 16: 8), hogy vezessen, megnyissa az utat az evangélium számára, hogy adományokat adjon, és segítse a hívőket gyümölcsözőknek lenniük. Figyelmeznünk kell hangjára, és engedjük meg, hogy Ő munkálkodjon általunk.

Emberi források

Minden hívő arra született, hogy misszionárius legyen, terjessze az evangélium világosságát életével, viselkedésével, és aztán szavaival, és nyilvánítsa ki, hogy új teremtmény lett a Jézusban. Minden emberi lényt Isten gyermekének tekint, olyan bűnösnek, akinek – nemzetiségre, nyelvre, kultúrára és

stb. való tekintet nélkül – Jézus megmentő hatalmára van szüksége. Ez a munka természetes, hogy a prédikátorok, vének, és a munkások feladata, de nem csupán az övéké. Minden ifjúnak, tanulónak, nőnek, hivatásban levőknek és mesterembereknek különösen széles misszióterületük van a munkálkodásra. Ők olyan különös missziómunkát végezhetnek, amit a missziómunkások nem képesek megtenni. Mindegyikünk nagy vágya az legyen, hogy bárhol is, ahol még nem hirdették az örömezenetet, prédikáljuk, és nyissunk új területeket. Ezt megtenni, néha talán nyelvek tanulásával lehet, új környezethez való alkalmazkodással, talán nélkülözéssel, és sok esetben még késznek kell lenni életünket is feláldozni Jézusért. Csak ezen kihívások elfogadásával lehetnek a hívők valóban olyan misszionáriusok, hogy lelkeket nyerjenek meg Jézusnak. Példájuk által pedig másokat is arra készíthetnek, hogy szenteljék magukat teljesen a szolgálatra.

Nevelés, oktatás és képzés

Nevelés, oktatás és képzés, mindez alapvető szükséglet. Minden csoportnak, vagy gyülekezetnek egy nevelő központnak kellene lenni, ahol meg lehet tanulni, hogyan prédikálják a Jézus Krisztust, „ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul:” (1. Kor. 1: 30). Külön kiképző programokat kell kidolgozni, de nem csak a teljes idejű misszionáriusok, hanem az ifjúság és a tanulók számára is.

Módszerek, tervek és feladatok

Figyelembe véve azt, hogy egy nagyon változó világban élünk, nem támaszkodhatunk csupán a régi módszereinkre. Ezért új és különböző módszereket kell kidolgozni a fentről nyert bölcsességgel. Szükség van ilyen módszerekre az emberek különböző csoportjainak elérése érdekében. A módszerek mellett terveket és feladatokat kell kidolgozni és megvalósítani. Az atyafiak és a testvérnők különös módon fel vannak ruházva azon képességgel, hogy tervezni tudjanak, és a jelenkori valóság és szükséglet tiszta meglátásával bírjanak, amiket bele kell vinni ebbe a munkába.

Különböző szolgálatok kifejlesztése

Azon néhány különös szolgálat, amelyeket ki kell fejleszteni, a következők: jótékony szolgálat, orvosi misszió, ifjúsági szolgálat, és a média/a kihirdetés szolgálata.

Ha azt mérlegeled, hogy körülbelül három milliárd ember van a világon, akik naponta kevesebb, mint két dollárból élnek, megértheted, a

jótékonyági szolgálat kifejlesztésének szükségességét. Az embereket meg kell tanítani arra, hogy hogyan élhetnek meg oly módon, hogy saját fejükkel és kezeikkel dolgozzanak. Ez a munka szintén nevelést foglal magába, és az asszonyok szolgálatát. De ki fogja pénzelni ezeket a jótékonyági feladatokat? Azon lelkek gazdagsága, akiket keresztényi kedvességgel meg kell közelítenünk.

A különböző el nem ért csoportok eléréséhez sok előítéletet el kell távolítanunk, és sok ajtót meg kell nyitnunk. Az orvosi misszió szolgálat a jobb kéz, ami ezt megteheti. Nos, egy test a jobb kéz nélkül nagyon keveset tehet. Ezért ki kell fejleszteni az orvosi szolgálatot, különösen belefoglalva az ifjú férfiakat és nőket.

A gyülekezet ifjúsága értékes örökség. Köztük van sok jó adományokkal és képességgel rendelkező személy, akiket fel kell támi és megfelelő módon bele kell foglalni a munkába. A világon a középkor 27,6 év – ami azt jelenti, hogy a világ népességének fele fiatalabb korú ennél. Az ifjúság szolgálatára ezek képezik a nagy területet.

Azonban az el nem érték elérése érdekében eszközökre van szükség: traktátokra, könyvekre, folyóiratokra, térképekre, videókra, cd-kre, dvd-kre, rádió és TV programokra, weboldalakra, és stb. Ezeket különböző nyelveken kell elkészíteni, úgy tervezve, hogy eljusson a különböző csoportokhoz. Ezt a munkát kell a médiának/közvetítő szolgálatnak végezni, felhasználva a jó képességű ifjú férfiakat és nőket.

Pénzügyi források

Az Úr mondja nekünk: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbálatok meg engem, ...ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” (Mal. 3: 10) Minden hívó térítse vissza hűségesen tizedét és áldoznivalóját az Úrnak. Mi az elnyert anyagi áldozatok hűséges ügyintézői kell legyünk, és meg kell osztanunk azt a szükségben levőkkel. Ily módon nem kell feladni a jó terveket a pénzügyi források hiányában.

Isten napja eljövételének siettetése

Azáltal, hogy hűségesen visszüik végbe az Úr megbízatását, az el nem érték elérésében, siettetjük Isten napjának eljövetelét. Jézus mindnyájunknak mondja: „Elmenvén... hirdessétek az evangéliumot”...” légy bátor és erős. Ne félj, és ne rettegj”...., én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Márk 16: 15; Józsué 1: 9. Máté 28: 20). Legyetek készek megtenni a magatok részét az el nem érték elérésében, ha vágytok meglátni „egy nagy sokaságot,... minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből;... akik a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak” (Jel. 7: 9).

Áldásos időszak

Van egy régi mondás, hogy „ami körül megy, az körül jön.” A Biblia ugyanezt a gondolatot fejezi ki a következő alapelvekben: „Adjatok, néktek is adatik; Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, a mellyel ti mérték.” „Mert a mit vet az ember, azt aratándja is.” „Mert a milyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek” (Luk. 6: 38. Gal. 6: 7. Máté 7: 2). A Biblia arra tanít, hogy ahogyan élünk, és amilyenek a cselekedeteink, egy napon az visszafordul ránk. Ezt az alapelvet úgy pozitív, mint negatív szempontból szemlélhetjük. A pozitív áldások visszatérnek arra, aki önzetlen életet él. Ennél fogunk egy pillanatig időzni. Pál apostol, aki tudatában volt ezen áldásteljes időnek, arra tanított bennünket, hogy „a jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a mi hitünknek cselédeivel” (Gal. 6: 9. 10) Ezekben a versekben találunk néhány fontos dolgot, amelyeket az Úr elmélkedésünk céljára nyilatkoztatott ki. Az első gondolat, amelyet felidézhetünk az, hogy használjuk ki az előttünk kínálkozó alkalmakat, és tegyük azokat áldássá oly módon, hogy jót cselekszünk másokkal. Azt is kijelenti, hogy ne restüljünk meg, ne mulasszuk el, illetve ne szűnjünk meg azon törekvésünkben, hogy áldására legyünk másoknak azzal, hogy jót cselekedjünk velük.

Ezek az áldások bizonyosan vissza fognak térni

Itt azonban feltehetjük azt a komoly kérdést, hogy miért restülnek meg némelyek mások áldására lenni jócselekedeteikkel? A kérdés kulcsát ugyan azon versben találjuk meg – „*mert a maga idejében aratunk*”. Pál apostol azt sugallja, hogy az áldásteljes idő nem jelent mindig mindjárt elismerést azok részéről, akik kezünkből áldásban részesültek. Valakinek a megsegítésében a megelégedést nem érezzük mindjárt. Nem nyilvánul meg mindig örömteljes megelégedés a mi cselekedetünkért. Előidézzé ez az eset, hogy a keresztények elfáradjanak valakinek a megsegítésében, mivel nem részesülnek azonnal tiszteletben vagy elismerésben? Isten őrizzen attól, mert ha Megváltónk az Ő önfeláldozó életét azon az alapon mérlegelte volna, hogy hogyan viszonyult hozzá az a nép, amelyet megáldani jött, akkor sok oka lett volna, hogy feladja áldozatos életét és visszatérjen a mennybe. Pál apostol nem sugallja azt, hogy nem fogunk áldásban részesülni mások megsegítéséért, hanem ehelyett, arra bátorít bennünket, hogy legyünk abban türelmesek, mert „*a maga idejében aratunk*”.

Az áldásteljes időnek ez a késlekedése megnyilvánult Megváltónk életében is, mivel kevés áldás fordult vissza öreá az Ő útján. Mi őrizte meg Őt abban, hogy

elfáradjon másokért végzett jócselekedeteiben? A következő vers adja meg a feleletet: „Lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik” (Ésai. 53: 21) Jegyezzétek meg, hogy a Prófétaság Lelke mily szépen tárja fel ezt a verset:

“Mi volt az, ami Isten Fiát fáradtságos és áldozatos életén keresztül támogatta? Látta lelke munkájának gyümölcsseit és kielégült. Az örökkévalóságba pillantva, látta azok boldogságát, akik az Ő megalázkodása folytán bűnbocsánatot és örök életet nyertek. Hallotta a megváltottak ujjongását. Hallotta énekelni a vére árán megváltottakat. Mózesnek és a Bárányoknak énekét zengték.”¹

Ebben megtaláljuk a keresztényi élet állhatatosságának titkát: a HIT-et. Jézus hit által túl tekintett e világ megpróbáltatásain, s az eljövendő dicsőségre tekintett. Hit által látta azokat a lelkeket, akik az idők folyamán elfogadják Őt Megváltójuknak, és élete által üdvösségben részesülnek. Ez a látvány adott neki erőt, hogy tovább haladjon a jócselekedetekben. Ez számunkra valóságos tény, amit tekintetbe kell vennünk, mert ha munkánkat a jelenkori eredmények alapján mérlegeljük, akkor hamarosan elcsüggedünk, és végezetül belefáradunk. De ha egy kissé feljebb emeljük szemeinket és ez eljövendő dicsőségre tekintünk, szemléljük az örömet a pusztulástól megmentett lelkek arcán, abból biztosan erőt gyűjtünk, mely mindvégig kitart.

„Mi is vethetünk egy pillantást a jövőbe, szemlélhetjük a menny boldogságát. A Biblia feltárja előttünk a jövő dicsőségét. Enged látnunk az Isten keze által festett képeket, melyek nagyon becsesek gyülekezetének. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a kegyes üdvözlést, mely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai, s kitüntetésnek veszik, ha Érette szenvedhetnek...”

Ott a Megváltottak üdvözlük azokat, akik fáradozásaik árán a Megváltóhoz vezették őket, és valamennyien egyesülnek Krisztus dicsőítésében, Aki meghalt, hogy emberi lények az Isten életéhez hasonló, magasabb rendű életet elnyerhessék.”²

Oh, ezek a gondolatok vajha arra készítenének bennünket, hogy menjünk és keressük azokat, akik számára áldásul szolgálhatunk, keressük azokat, akiknek segíthetünk, keressük azokat, akiket bátoríthatunk, még akkor is, ha úgy tűnik, hogy az áldások nem térnek meg hozzánk azonnal. „Az így megvalósított sok jót ez a világ soha nem fogja megismerni, de az áldott eredmények láthatóak lesznek odaát.”³

Minden, e bűnös világból megmentett lélek, csillagként fog ragyogni azok koronájában, akik üdvösségükért munkálkodtak. „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” (Dán. 12: 3).

„Akik megízlelték a megváltó szeretet édes ízét, nem nyugszanak, nem nyugodhatnak addig, míg mindazokkal, akikkel érintkeznek nem ismertették meg a megváltás tervét. Fel kellene tenned a kérdést: Uram, mint akarsz, hogy cselekedjem? Hogyan tisztelhetem és dicsőíthetem meg neved a földön?” Mindenütt körülöttünk lelkek vesznek el; mit tesznek, hogy megnyerjétek őket Krisztusnak? Vajha úgy használnátok fel értelmi

erőiteket azon törekvésetekben, hogy megközelítsétek a bűnösöket, hogy csak egy lelket is az igazság ösvényére vezethessetek. Micsoda gondolat! Egy lélek, hogy dicsőítse Istent az örökkévalóságon át! Egy lélek, hogy örvendezzen a boldogságnak és az örökéletnek! Egy drágakő a ti koronáitokban, hogy ott ragyogjon örökkön örökké! De egy léleknél többet lehet a bűnből a szentségre vezetni, és a mennyek országában gazdag jutalom vár azokra, akik lelkeket nyernek meg. Az Úr azt mondja prófétája által: „akik sokakat az igazságra visznek, ragyognak, mint csillagok a világon örökkön örökké”.⁴ Isten sohasem felejtkezik el arról, aki türelmesen munkálkodik a lelkekért, hanem munkájukat, mint csillagokat hallhatatlanná teszi koronájukban.

A szeretet áldása

Az áldásos idővel kapcsolatos egyik mérlegelésre méltó pont, annak alapvető indító oka. Mások érdekében megtett jócselekedeteink indítóoka az erőfeszítéseinkért elnyerendő jutalomra összpontosul? Mi kell készítse a keresztényt, hogy mások áldására legyen, és hogy önként adakozzon javaiból? Ismét Istenre kell feltekintenünk feleletért. A bibliai jelentés kijelenti, hogy „Úgy **szerette** Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát **adta**” (Ján. 3: 16). Ez volt az indítóoka annak, hogy Isten a legnagyobb áldásban részesítette az emberiséget, amiben valaha is részesítette: szeretetben, tiszta, önzetlen szeretetben. Tudta, hogy sokan el fogják vetni az ő adományát, és hogy Jézust éppen azok fogják megölni, akik vallják, hogy tisztelik Őt. Az Atya szeretete mégis mély és az Ő indítóoka, a következményekre való tekintet nélkül szilárd volt s még mindig amellet döntött, hogy ad. Az önzetlenség ugyanezen indító oka lakozott Krisztus szívében is, mikor feláldozta életét a Golgotán.

„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” (Ján. 15: 13). A szeretetnek hajtania kellene bennünket mások megsegítésére, a szeretetnek áldássá kellene tennie bennünket ebben a világban. Az önzetlen szeretet – semmivel sem több, de semmivel sem kevesebb - kellene bennünket készítsen. Azt a figyelmeztetést kaptuk: „Az az indulat legyen bennetek, mely volt a Jézus Krisztusban is” (Fil. 2: 5). Szépen összegezi ezt a következő kijelentés:

„Minden ember Krisztus szeretetének és érdeklődésének tárgya. Életét adta azért, hogy visszavezethesse az embert Istenhez. Ahogy a pásztor gondot visel nyájának juhairól, úgy gondoskodik Ő is a bűnös, tehetetlen emberről, akit Sátán mesterien szőtt hálói pusztulással fenyegetnek.

A Megváltó példát mutat arra, hogyan szolgáljunk a megkísértett és tévedő embereknek. Nekünk is az általa tanúsított érdeklődéssel, gyengédséggel és türelemmel kell másokkal bánnunk. “Amint én szerettelek titeket - mondja -, úgy szeressétek ti is egymást” (Ján. 13: 34). Ha Krisztus bennünk lakik, akkor az Ő önzetlen szeretetét tanúsítjuk mindenki iránt, akivel dolgunk van. Amikor együttérzést és segítséget igénylő embereket látunk, nem azt kérdezzük: ‘Megérdemlik-e?’, hanem azt, hogy hogyan lehetek hasznukra?’⁵

Ha Krisztus igazi követői kívánunk lenni, és folytatni akarjuk az emberek áldásban részesítésének nagy munkáját, akkor be kell töltenünk a lelkek iránti szeretettel. A lelkek iránti önzetlen szeretet azonosítja Krisztus igazi tanítványát. Jézus mondja: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Ján. 13: 34. 35) Oh, ha

hasonlók lennének Jézushoz; oh, ha keresztények lennének. „Értelmünket kaptuk, de jellemünket magunk formáljuk; az a mi életünk gyümölcse, ahogy élünk, a magunkban ápolt gondolatok és alapelvek eredménye. Ha olyan személyeket látunk, akik szilárd alapelvekkel bírnak, akik hűségesen teljesítik kötelességüket, buzgók Isten művében, azonban alázatosak, nemesek és mindenkiel szemben türelmesek, készek megbocsátani, szeretetet tanúsítanak a lelkek iránt, kikért Krisztus meghalt, nem szükséges azt kérdeznünk, hogy keresztények-e ők?”⁶

Csendes áldások

Az élet áldásos időszakának egy másik fontos oldala az, hogy a keresztényeknek gyorsan meg kell ismertetniük a másokért végzett munkájukat, vagy csendesen folytassák a lelkekért végzett szolgálatukat? „Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, a hogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberektől dicséretet nyerjenek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; Hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván” (Máté 6: 1-4). Jegyezzük meg, hogy a Prófétaság Lelke, mennyire kiterjeszti ezt az alapelveket Megváltónk életével kapcsolatban: „A személyes én sohasem nyilvánult meg életében. Az a tisztelet, amellyel a világ magas állásnak, vagyonnak vagy tehetségnek adózik, idegen volt az ember Fia előtt. Jézus az emberek által alkalmazott eszközök közül egyet sem használt fel arra, hogy embereket magához láncoljon, vagy

önmaga iránt tiszteletet ébresszen. Évszázadokkal születése előtt Ésaías így jövendölt róla: “Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg” (Ésa 42: 2-3)...

A farizeusok megkülönböztetett tiszteletet akartak kivívni maguknak merev szertartásosságukkal, látványos istentiszteleteikkel és jótékonykodásukkal... Jézus élete mindezeknek éles ellentéte volt. Heves vitatkozást, hivalkodó istentiszteletet, hatásvadászó cselekedetet Jézus esetében soha senki nem tapasztalt. Krisztus Istenben elrejtett életet élt, és Isten jelleme jelent meg Fia jellemében. Erre a kinyilatkoztatásra akarta Jézus az emberek figyelmét irányítani.”⁷

Találhatók-e Krisztusnak igazi követői ma a gyülekezetben? Ahogy olvasod ezt a szemelvényt Krisztus életéről, tedd fel magadnak a kérdést: ilyen az én életem? Teljesen alárendeltem magam Neki? El van rejtve az én életem a Krisztusban? Áldásul szolgál az én életem valaki részére? Ha valamelyik kérdésre a felelet az, hogy nem, akkor ideje megváltoznunk, ideje, hogy hitben komoly erőfeszítést tegyünk, ideje meghalnunk önmagunknak, ideje kereszténynek lennünk, ideje élnünk. Amikor az Úr kinyilatkoztatta Pál apostolnak, hogy nem élte azt az életet, melyet élnie kellett volna, hogy a valóságban Isten országa ellen harcolt ahelyett, hogy szolgálta volna azt, megállt, döntött, hogy megváltozik, és maradéktalanul átadja magát Krisztusnak. Azt mondja: „Élek pedig többé, de nem én, hanem él bennem a Krisztus” (Gal. 2: 20).

Most, vagy soha

Van egy kérdés, melyet a nagy ítéletben sohasem tesznek fel a mi keresztényi életünkkel kapcsolatban, és azonkívül van egy

kérdés, melyet fel fognak tenni velünk szemben is. Figyeljete a Prófétaság Lelkének ezen nagyjelentőségű kijelentésére:

„Sokan nagy közömbösséget tanúsítanak azokkal szemben, akiket az Úr azon szándékkal helyezett közéjük, hogy meg- és kipróbálja őket, és hogy napvilágra hozza, mi van szívükben. Isten olvas. Megjegyez minden önző cselekedetet, minden közömbös eljárást a lesújtottakkal, az özvegyekkel és az árvákkal szemben, s azt írja neveik mellé: *Bűnös, könnyűnek találtatott, a törvény megrontója*. Cselekedeteink szerint leszünk megjutalmazva. A szükségben levőkkel, a lesújtottakkal szemben bármilyen kötelesség elhanyagolását Krisztus iránti kötelesség elhanyagolásának tekinti, az Ő szenteinek személyében.

Ha mindenkinek az esete Isten elé kerül megvizsgálásra, sohasem fogják feltenni azt a kérdést, hogy Mi volt a hitvallomásuk? hanem, hogy Mit tettek? Cselekvői voltak-e az Igének? Önmaguknak éltek-e? Vagy kedves cselekedetekben, szeretetben, gyakorolták-e a jótékonyság munkáját, különbnek tartva másokat önmaguknál, és megtagadták-e magukat, hogy áldás lehessenek mások számára? Ha a jelentés azt mutatja, hogy ilyen volt életük, hogy jellemüket gyöngédség, önmegtagadás és jótékonyság jellemezte, el fogják nyerni Krisztustól azon áldott biztosítékot és jóváhagyást: 'Jól vagyon,' 'Jöjjetek én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.'”⁸

Idézetek:

¹ Apostolok története 487

² u. ott 487.

³ A Nagy Orvos lábnyomán 99.

⁴ The Signs of the Times, 1884. május 1.

⁵ A Nagy Orvos lábnyomán 106. 107.

⁶ The Signs of the Times, 1887. július 14.

⁷ A Nagy Orvos lábnyomán 20.

⁸ The Review and Herald, 1886. július 13.

Kiadja a:
Hetednap Adventista Reformmozgalom
Magyarországi Területe